

Ένα Μπουκέτο Αναμνήσεις

Ποήματα

του

Τρύφωνα Τζαβαλά

A Bouquet of Memories
poems by
Trifon Tzavalas

© Copyright 2012, Trifon Tzavalas and the Hellenic University Club of Southern California.
All rights reserved. Work may not be reproduced without permission by Trifon Tzavalas or the publisher.
Quoting is permitted with a reference to the source and a notice to the publisher at info@huc.org. Please
use this e-mail to inform the editor of any errors.

Published by the Hellenic University Club of Southern California
PO Box 45581
Los Angeles, CA 90045-0581
USA

Library of Congress Catalog-in-Publication Data

Tzavalas, Trifon, 1935-

Bouquet of Memories, A/ Trifon Tzavalas

Ένα Μπουκέτο Αναμνήσεις, Ποιήματα του Τρύφωνα Τζαβαλά

Tzavalas, Trifon, 2012

p. cm

Includes index,

1. My friend the reader. 2. How is it possible. 3. Your words. 4. Words, just words. 5. Man. 6. The big lie. etc.

1. Φίλε Αναγνώστη. 2. Πώς είναι δυνατόν. 3. Τα Λόγια σου. 4. Λόγια και μόνο Λόγια. 5. Άνθρωπος. 6. Το Μεγάλο Ψέμα. κ.λ.π.

ISBN-13: 978-1-938385-17-9 (PDF)

Gr 889.1

Published in the United States of America

First Edition 2012

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Εισαγωγή

Μοναχοπαίδι του Παναγιώτη και της Σοφίας Τζαβαλά, ο Τρύφωνας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1935.

Ο Τρύφωνας και η σύζυγός του Μωρίν έχουν ένα γιο, τον Παναγιώτη ο οποίος τους έχει χαρίσει τρία εγγονάκια: τη Σοφία, και τα δίδυμα Τρύφωνα και Θάλεια.

Ποιήματα

του Τρύφωνα Τζαβαλά

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

			<u>Σελίδα</u>
Φίλε Αναγνώστη	5	Μητέρα	29
Πώς είναι δυνατόν	6	Μεγάλη Υποκρισία	30
Τα Λόγια σου	7	Εσύ κι ο Εαυτός σου	31
Λόγια και μόνο Λόγια	8	Μια Ζωή στα Χαμένα	32
Άνθρωπος	9	Σημαδεμένη Τράπουλα	33
Το Μεγάλο Ψέμα	10	Η Λέξη «Αλήθεια»	34
Την Καρδιά μου δεν Μπορώ Ξανά να την Πληγώσω	11	Σε τι Θεό Πιστεύεις	35
«Κυρία» δεν Τολμώ να σε Φωνάξω	12	Η Σοφία της Σιωπής	36
Στα φτερά μου	13	Ποιος σε Πήρε	37
Ας Ήξερα Γιατί	14	Θα με Θυμηθείς	38
Επιθυμία	15	Ποια Είσαι Εσύ	39
Μοναδικός	16	Συνήθισα να Ζω με Αναμνήσεις	40
Να Υποφέρω, Να Πληγωθώ	17	Ζούμε Διπλή Ζωή	41
Το Ψέμα σου το Τρομερό	18	Σβησμένα Αποτσίγαρα	42
Δρόμος Χωρίς Χωρισμό	19	Σε Αφήνω Ζωή	43
Περιφρόνηση	20	Λάθος Στάση	44
Θα με Θυμάσαι	21	Αδειανό Ποτήρι	45
Δικάστε την Καρδιά μου	22	Μάτια που Κλαίνε	46
Ποια η Διαφορά	23	Ότι κι αν Γράφω Πάνε Χαμένα	47
Μια Βραδιά θα με Ζητήσεις	24	Ζωγράφος	48
Πρόσθεση, Αφαίρεση, Πολλαπλασιασμός και Διαίρεση	25	Αρκετές Αναμνήσεις	49
Ήρθα για Λίγο και Φεύγω	26	Μετά από Εμένα	50
Απλώς σου Υπενθυμίζω	27	Ήσουν Νέα	51
Συμπεριφορά	28	Χτίζεις, Γκρεμίζεις	52
		Μπράβο, Μπράβο	53
		Σελίδα από Σελίδα	54

Όταν Έρχεται η Νύχτα	55	Δεν Πίστευες στον Εαυτό σου	88
Αν δεν Ήμουνα Εγώ	56	Άντρας – Γενοβέφα	89
Το Σφάλμα μου	57	Πού ‘ναι τα Χρόνια τα Παλιά	90
Πες μου τι Κέρδισες	58	Βασίλω	91
Κιμωλίες-Ιστορίες	59	Μπάρμπας	92
Το Μονοπάτι	60	Φεγγάρι Λυπημένο	93
Μαύρο Μαργαριτάρι	61	Είμαστε Μαζί	94
Ο Ήλιος κι Εγώ	62	Δεν Έφυγες από Εμένα	95
Θυμήσου το Να Μου το Πεις	63	Ζωή	96
Του Χωρισμού Σταυρός	64	Αθώο Παιχνιδάκι	97
Ένα Λουλούδι, Ένα Τραγούδι	65	Μη Ρωτάς τα Γιατί	98
Ο Ένας ο Μοναδικός	66	Σκιά	99
Ο Καθρέφτης κι Εσύ	67	Το Πετρέλαιο	100
Τι Κυρία;	68	Ρηγιώ	101
Κάποιος Άντρας	69	Από Συνήθεια	102
Άντρας κι ο Άντρας	70	Η Χρύσω κι ο Μαλλιός	103
Μετά από Εμένα	71	Το Τραγούδι σου	104
Ποτήρι με Κρασί	72	Ο Χάρος	105
Τα Βήματά σου	73	Τρέλα	106
Πες μου Πώς	74		
Προσμονή	75		
Μέσα σ’ Ένα Ψέμα	76		
Τι να σου Πω, Τι να μου Πεις	77		
Τότε Θα Έρθει Αυτή	78		
Άδης	79		
Ευχή	80		
Στερνό Αντίο	81		
Θ ξανά Αγαπηθούμε	82		
Να ‘χα μια Καρδιά	83		
Μικρή Μελαχρινή	84		
Φέρε μου Πίσω τη Χαρά	85		
Μαριγούλα	86		
Μεμέτης	87		

ΦΙΛΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Δεν μπορώ να πω πως είμαι ποιητής
κι αυτό μοναχός σου μπορείς να το ιδείς.
Απλώς σκέψεις και αναμνήσεις νεανικής ζωής
μαζί σου μοιράζομαι,
και κάπως ψυχικώς νομίζω ξεκουράζομαι.

Κι αν μέσα στις γραμμές που τριγυρίζεις
και στο μυαλό σου άρχισες παλιές σου αναμνήσεις
μέσ' από τη στάχτη να σκαλίζεις
κι αν κάποια γραμμή σε φέρει σ' ένα παλιό χαμένο καλοκαίρι
ζητώ συγγνώμη και σου σφίγγω με συμπόνια το χέρι.

Κι αν κάπου λάθος θα με βρεις,
γιατί στο είπα και πιο πάνω δεν είμαι ποιητής,
θα την δεχτώ και θα την σεβαστώ κάθε διόρθωσή σου
κι ίσως ποτέ δεν θα σε συναντήσω.
Γι' αυτό, ας μου επιτρέπεις εκ των προτέρων να σε ευχαριστήσω.

Αγαπητέ αναγνώστη, φύλαξε τις αναμνήσεις
ίσως μια μέρα θα τις χρειαστείς
όταν με τη μοναξιά παρέα θα βρεθείς.
Οι αναμνήσεις στη μοναξιά είναι η πιο συγκαταβατική παρέα
Κι όλα σου τα παρουσιάζουνε ωραία.

* * *

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ

Μα πώς είναι δυνατόν
Μια γυναίκα από ντροπή
Να μην δακρύζει
Να την φτύνεις δυο φορές
Κι αυτή να λέει «ψιχαλίζει».

Πόσο είναι λυπηρό μια γυναίκα
Τόση ντροπή ν' αντέχει
Να την φτύνεις δυο φορές
Κι αυτή να λέει « βρέχει».

Βαρέθηκα για να σε φτύνω
Και μέσα στην ντροπή σ' αφήνω
Κι αν μοναχός μου θα ζήσω
Με υπερηφάνεια απ' τη ζωή μου θα σε σβήσω
Πόσο με λύπησε να σε γνωρίσω
Και χωρίς να τ' αξίζεις τόσο πολύ να σ' αγαπήσω.

Θα 'ρθει μια μέρα που θα βρεις τον εαυτό σου
Μα όμως θα ντραπείς και στον καθρέφτη να τον δεις
Αυτή θα 'ναι η μέρα που εσύ την συνείδησή σου θα βρεις.

Και τι δεν προσπάθησα
Στον ίδιο δρόμο να σε φέρω
Τόση αγάπη σου έδωσα
Σαν το θυμάμαι υποφέρω.
Κι εσύ είσαι η ίδια
Μηδέν από αισθήματα
Και ψεύτικα στολίδια.

Θα 'ρθει καιρός, θα βρεις τον εαυτό σου
Μα θα 'σαι πολύ μόνη
Γιατί θα 'ναι αυτός ο μόνος ο εχθρός σου.

Θα 'ρθει καιρός θα βρεις τον εαυτό σου
Και να τον συλλυπηθείς.
Μα που κουράγιο, και με τι μούτρα
Στον καθρέφτη θα τον δεις;

* * *

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΣΟΥ

Τα λόγια της ακούω
σαν ατέλειωτο ήχο μες στο νου μου
Κι ήταν στην καρδιά μου
τα λόγια (αυτά) που πίστευα
κι έχτιζα τα όνειρά μου

Θεέ μου, νόμιζα πως κι αυτή
πίστευε στα λόγια που λέει
Κι αν δεν με θάμπωνε η ομορφιά της
τότε θα έβλεπα τι θεατρίνα
ήτανε η καρδιά της.

Το ρόλο της έπαιξε
χωρίς υποβολέα
κι εγώ καταστράφηκα
πριν κλείσει η αυλαία.
Τα λόγια της αυτά
και σ' άλλους τα λέει
ποτέ δεν πονάει
αυτή όταν κλαίει.

Λόγια που έλεγε χωρίς ευθύνη
Λόγια που πίστεψα κι η ζωή μου σβήνει
Λόγια που πίστεψα για μας τους δυο
Κι αυτή χάθηκε χωρίς αντίο.

* * *

ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΛΟΓΙΑ

Πού είναι τα λόγια σου
εκείνα τα μεγάλα
και με τα δάκρυα βροχή
Παντοτινά θα σ' αγαπώ
δική σου θα είμαι πάντα εγώ
Και κάτι άλλα.

Σου έδωσα αγάπη για να ζήσεις
Και τις πληγές μία-μία να κλείσεις.
Και για ευχαριστώ εσύ με άφησες
Μ' αγιάτρευτη πληγή και αναμνήσεις.

Πόσο είναι λυπηρό μια γυναίκα
Τόσο χαμηλά να πέφτει
Να μην ντρέπεται ποτέ τη μορφή της
(το παρελθόν της)
όταν βλέπει στον καθρέφτη.
Μια απ' αυτές είσαι κι εσύ.
Στους καθρέφτες τι κοιτάζεις
Την συνείδησή σου για να βρεις
Μια ζωή έχεις που τυραννιέσαι

Μα όμως ότι κι αν σου πω
Ότι κι αν σου τραγουδήσω
Μια γυναίκα σαν εσένα
Δεν μπορώ να συγκινήσω

Θεατρίνα η καρδιά σου
Ψεύτικα τα αισθήματά σου
Του αέρα λόγια είν' τα λόγια τα δικά σου.

Ψεύτικα τα αισθήματά σου
Κι' η καρδιά σου θεατρίνα
Κι εσύ μια ζωή σαν μια κούκλα
Σαν εκείνες που στολίζουνε βιτρίνα.

* * *

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μες τη ζωή ότι κι αν κάνεις
Όσο ψηλά κι ανεβείς, ότι κι αν αποκτήσεις,
Από αγάπη αν είσαι ορφανή
Όλα μια μέρα αυτά θα τα μισήσεις.

Δεν είσαι τίποτα μες τη ζωή
Αν δεν σ' αγαπούν, και δεν αγαπήσεις
Με χρήμα, δόξα και με μοναξιά
Πώς θα μπορείς να ζήσεις
Θα 'ρθει στιγμή τον εαυτό σου μια βραδιά
Κι εσύ να τον μισήσεις.

Γι' αυτό με στη ζωή σου
Πρώτα κοίταξε άνθρωπος
να γίνεις--και να μείνεις.
Το χρήμα και η δόξα στη ζωή,
κι όλα τα μεγαλεία,
Χωρίς αγάπη κι ανθρωπιά
Όλα αυτά δεν έχουνε ποτέ καμιά αξία.

* * *

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΨΕΜΑ

Πες μου γιατί το έλεγες
Κάθε φορά και μες τις φλέβες μου
Το έβαλες αντί για αίμα
Ότι σου έλειπα τόσο πολύ
Κι αν ήταν δυνατόν
Εγώ ποτέ να ήξερα
Το τι είμαι εγώ για σένα
Κι αν δεν ακούσεις
Τι δική μου τη φωνή,
Να συνεχίσεις δεν μπορούσες τη ζωή
Ζωή χωρίς εμένα – η ζωή ήτανε ψέμα.

Μα όμως μου απέδειξες
Ότι μπορείς και ζεις δίχως εμένα
Και δίχως τη φωνή μου
Κι εγώ που σε επίστεψα
Έκανες ψέμα τη ζωή μου.

Δεν ήταν η ζωή σου χωρίς εμένα ένα ψέμα;
Θυμήσου, τι μου έλεγες
Κι αν είσαι με τον εαυτό σου ειλικρινής,
όχι με μένα.

Στο σύνδεσμο αυτόν
Εσύ ήσουν το μηδενικό
Και το μεγάλο ψέμα.

* * *

**ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ
ΞΑΝΑ ΝΑ ΤΗΝ ΠΛΗΓΩΣΩ**

Σου έδωσα τόση αγάπη για να ζήσεις
και τα όνειρά σου απ' την αρχή να χτίσεις.
Μα εσύ δεν ήξερες ποια είναι η αξία της
για να την εκτιμήσεις.

Θα 'ρθει μια μέρα να με θυμηθείς
Και λίγη αγάπη θα ζητήσεις
έστω κι ακόμα δανική,
για να μπορείς να ζήσεις.

Δεν θα μπορέσω να το κάνω αυτό,
αγάπη πάλι να σου δώσω
γιατί εσύ δεν ήξερες ποτέ αγάπη τι θα πει
και την καρδιά μου δεν μπορώ ξανά να την πληγώσω.

* * *

«ΚΥΡΙΑ» ΔΕΝ ΤΟΛΜΩ ΝΑ ΣΕ ΦΩΝΑΞΩ

Όλες λέγονται «κυρίες».
Μα είναι λίγες οι σωστές
Κι αυτές που έγραψε η ιστορία
Στα δάχτυλά μας είναι μετρητές.

Κι εσύ «κυρία» εμφανίστηκες
Όμως το ρόλο σου αυτό δεν μπορείς για να τον παίξεις
Διότι ήσουν μια απλή ερασιτέχνης.

Δεν γίνονται οι «κυρίες» στη ζωή
Αλλά γεννιούνται και μες τις φλέβες του έχουν την αριστοκρατία.
Αγωνία υπήρξε η διαφορά: «κυρία» από «κυρία».

Εσύ δεν είσαι ούτε η μία ούτε η άλλη
Και ψάχνω κάπου να 'σαι κατατάξω
Μα όμως κυρία δεν τολμώ ξανά να σε φωνάξω.

* * *

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΜΟΥ

Ήμουν αετός κι ελεύθερος πετούσα
Και μετά ξένοιαστα πουλιά τους ουρανούς γλεντούσα.

Σε βρήκα με σπασμένα τα φτερά σου
Και πληγωμένη την μικρή καρδιά σου
Και σκορπισμένα τα όνειρά σου.

Για να πετάξω, μου είπες δεν μπορώ,
Και στα φτερά μου σ' έβαλα εγώ
Την παγωμένη σου καρδιά εξέστανά μες την καρδιά μου.

Μαζί πετούσαμε επάνω στα φτερά μου
Και οι αετοί με ζήλευαν που ήσουνα κοντά μου
Ζωή σου έδωσα απ' τη δικιά μου.

Μα τα φτερά σου έγιναν καλά
Και τώρα μόνη σου πετάς
Και ούτε καν που με κοιτάς
Και φεύγεις μακριά μου.

Μα όμως πρόσεχε γιατί πετάς πολύ ψηλά
Και έρχεται η καταιγίδα
Για να βρεις ξανά φωλιά, ή και φτερά σαν τα δικά μου
Δεν έχεις πια ελπίδα.

* * *

ΑΣ ΗΞΕΡΑ ΓΙΑΤΙ

Σ' αγάπησα, σε λάτρεψα
Κι ας ήξερα δεν μ' αγαπούσες
Μα ήθελα πάντοτε να βρω το λόγο
Που μαζί μου τον καιρό σου εσύ περνούσες.

Ήτανε τόσο ειρωνικό
όταν μου έλεγες το σ' αγαπώ
που ερχόντουσαν στιγμές για να γελάσω
Μα όμως δεν μπόρεσα ποτέ να το πιστέψω
Με στην ζωή ότι μια μέρα θα σε ξεχάσω.

Ας ήξερα γιατί καθόσουν μαζί μου
Και τι όνειρα έχτιζες μαζί με τη ζωή μου.

Ας ήξερα γιατί ποτέ σου δεν μ' αγάπησες
Ούτε μια στιγμή
Κι ας σου έδωσα ότι κι αν είχα στην καρδιά και στην ψυχή.
Ας ήξερα γιατί...

* * *

ΕΠΙΘΥΜΙΑ

Ας ήταν να 'μωνα παιδί
Να τρέχω ξένοιαστο, εδώ κι εκεί
Να γίνω καβαλάρης στα όνειρά σου
Να είμαι ο ήλιος σου στην χειμωνιά
Και δροσερό νερό μες τη φωτιά σου.

Στην ίδια σέλα όλους τους καημούς της ζωής
Μαζί να τους περνάμε
Και τα λουλούδια σαν σε βλέπουν το πρωί
Σαν μια θεά να σε κοιτούν
Και να χαμογελάνε.

Το δάκρυ σου να έχω για νερό
Τη δύναμή μου να σβήνω στο λιοπύρι
Και ευτυχία θε να πίνουμε κι οι δυο
Από το ίδιο της αγάπης το ποτήρι.

* * *

ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ

Μες τη ζωή σου ότι κι αν κάνεις
Όσο ψηλά κι αν ανεβείς
Στα χαμηλά εάν θα πέσεις
Στη μέση αν θα κρατηθείς
Χωρίς εμένα κοντά σου
Θα υποφέρεις—Θυμήσου το.
Κι αν είσαι ειλικρινής, να μου το πεις.

Τα βράδια που τα μάτια σου θα κλίνεις
Θα έρχομαι σαν ύπνος απαλός
Κι ευτυχισμένη θα κοιμάσαι
Γιατί ξέρεις πως δεν είσαι μόνη
Και, ας είναι ο άλλος δίπλα σου
Αυτός είναι προσωρινός
Το ξέρεις ότι είμαι εγώ μες τη ζωή σου, ο ένας, ο μοναδικός.

* * *

ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΩ ΝΑ ΠΛΗΓΩΘΩ

Με το ένα σου ψέμα επάνω στο άλλο
Πύργο εγώ έχτισα πάνω στην άμμο, τον ποιο μεγάλο.

Κάθε σου κλάμα κι υποκρισία
Έβγαλαν ψεύτες κάθε θρησκεία
Εσύ δεν ήσουνα ποτέ κυρία
Εσύ μεγάλωσες μέσα στο ψέμα κι υποκρισία.

Κάθε σου δάκρυ, κάθε σου χάδι,
Τυφλός περπάτησα μες το σκοτάδι
Όταν μου είπες είμαι μόνο δική σου
Κι ο ήλιος κρύφτηκε για τη ντροπή σου.

Όταν μου έλεγες πως είμαι ο μοναδικός σου
Εάν σε ήξερα θα προτιμούσα να ήμουν εχθρός σου.
Αν είπαν αλήθεια, σαν μου 'λεγες το σ' αγαπώ
Και τα άστρα αν θα μέτραγα θα έβρισκα κάποιο
λογαριασμό.
Λάθος δικό μου να σε πιστέψω
Να υποφέρω να πληγωθώ.

* * *

ΤΟ ΨΕΜΑ ΣΟΥ ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ

Τώρα που φεύγεις
Προσπαθείς τον εαυτό σου για να πείσεις
Πως κι άλλον άνδρα σαν έμεναν θα βρεις
Κι ευτυχισμένη πως θα ζήσεις.

Αυτό που κάνεις είναι έγκλημα μεγάλο
Στον εαυτό σου πρέπει να είσαι ειλικρινής
Πες την αλήθεια, τον εαυτό σου τουλάχιστον να σεβαστείς.

Αν την αλήθεια δεν την πεις στον εαυτό σου
Και θα την μάθει αργότερα με τον καιρό
Θα σε μισήσει και αυτός ο εαυτός σου,
γι' αυτό το ψέμα σου το τρομερό.

* * *

ΔΡΟΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΓΥΡΙΣΜΟ

Ότι και να σου πω δεν θα με καταλάβεις
Γιατί ποτέ σου δεν αγάπησες εσύ
Και αν σ' αγάπησα αρκετά εγώ
Και για τους δυο μας,
Εσύ ήσουν η αιτία για αυτό το χωρισμό μας.

Θα είσαι εσύ μια μέρα που για μένα θα κλάψεις
Και στη ζωή θα κουραστείς για να με βρεις, όσο κι αν ψάξεις.
Και τη φωλιά που γκρέμισες πάλι θα ξαναχτίσεις
Μα όμως μόνη σου μέσα εκεί θα ζήσεις.

Ότι και να σου πω τα λόγια μου θα χάσω
Θέλεις να φύγεις; Εγώ δεν σε κρατώ
Μα να θυμάσαι το δρόμο αυτό που παίρνεις
είναι ένας δρόμος με δίχως γυρισμό.

* * *

ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ

Όταν σου έλεγα το σ' αγαπώ, εσύ γελούσες
Και την ζωή σου γλένταγες
Μ' εφήμερες χαρές και με περιφρονούσες.

Ήσουν η άνοιξη και το λουλούδι
Μέσα στα λουλούδια όμως τα χρόνια πέρασαν
Και τώρα είσαι μια ανάμνηση
Σε θλιβερά τραγούδια.

Κι ήρθε ο χειμώνας
Χωρίς αγάπη και στοργή
Κι σε βρε μόνη
Όσον κι αν κλάψεις τώρα δεν ωφελεί.

Όταν σου έλεγα πως σ' αγαπώ
Εσύ γελούσες
Τώρα από μένα τι ζητάς;
Θυμήσου—εσύ δεν ήσουνα που με περιφρονούσες;

* * *

ΘΑ ΜΕ ΘΥΜΑΣΑΙ

Δεν ήμουν αγάπη, δεν ήμουν λατρεία
Ήμουν για σένα μια νέα θρησκεία.

Μες το σκοτάδι ήμουν το φως σου
Στην κάμαρά σου ο ουρανός σου.

Θα με θυμηθείς όπου και να 'σαι
Μέσα στις φλέβες σου σαν αίμα γλυκό.

Θα με θυμηθείς κι όταν κοιμάσαι
Μέσα στον ύπνο σου για να σου λέω το σ' αγαπώ.

Δεν θα έχεις μέρα, δεν θα έχεις νύχτα
Χωρίς εμένα να θυμηθείς
Ότι κι αν κάνεις πάντα μπροστά σου θε να με βρεις.

Μέσα στη λύπη σου,
μες στη χαρά σου
Θα 'μαι κοντά σου
Ζωή και φως να δίνω
στα όνειρά σου.

* * *

ΔΙΚΑΣΤΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Εμένα τι δικάζετε, χωρίς καμιά αιτία;
Εγώ δεν παραστράτησα,
ήτανε η καρδιά μου, και τα αισθήματά μου
που μια γυναίκα πίστεψαν με τόσα ψέματα κι υποκρισία.

Δικάστε την καρδιά μου, και τα αισθήματά μου
Αυτοί είναι οι ένοχοι,
Δικάστε εσείς, οι μη αμαρτωλοί,
Και την αλήθεια θα σας πει.

Ποιος είναι ο αναμάρτητος
Εμένα και τις πράξεις μου
Για να καταδικάσει.
Η καρδιά μου φταίει
Που της είχε λατρεία τόση.
Την καρδιά μου δικάστε και αυτή θα πληρώσει.

* * *

ΠΟΙΑ Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Λένε ο χωρισμός από μια αγάπη
είναι μεγάλος πόνος
και πως ο θάνατος πολλές φορές
είναι ο λυτρωμός αυτός και μόνος.

Ο θάνατος είναι γλυκός,
αυτός και μόνος
κι όμως τον εαυτό σας κοροϊδεύετε
πως είστε ζωντανοί
διότι μέσα σας μόνο εσείς το ξέρετε
το πόσο είσαστε νεκροί.

Μα ποια η διαφορά σαν είσαι ζωντανός
Και στη ζωή από αγάπη μόνος
Ρωτάω έναν από σας που είναι ζωντανός
Μα μέσα του νεκρός—(κι από αγάπη μόνος)

Υπάρχουν τόσοι ζωντανοί
Που είναι μέσα τους νεκροί
Χρόνια και χρόνια τώρα
Και σαν πεθαίνουν μια βραδιά
Ή σε μια ώρα
Πείτε μου ποια είναι η διαφορά
Νεκροί ήτανε πριν, νεκροί και τώρα.

* * *

ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΘΑ ΜΕ ΖΗΤΗΣΕΙΣ

Μια ζωή μ' αρνήθηκες
μια βραδιά θα με ζητήσεις
τα μάτια σου πριν κλείσεις
να ζήσεις έστω και για μια στιγμή
τις ποιο όμορφες χαμένες αναμνήσεις.

Μια ζωή μ' αρνήθηκες
μια βραδιά θα με ζητήσεις
γιατί είμαι εγώ που με άλλονε
δεν μπόρεσες να μ' αντικαταστήσεις
και τ' όνειρά σου για να χτίσεις.

Μια ζωή μ' αρνήθηκες
μια βραδιά θα με ζητήσεις
μόνη σε μονοπάτια παράνομα
τις σκέψεις σου σαν περπατάς
τη χάρη αυτή απ' το Θεό θα την ζητήσεις
για μια στερνή φορά για να με συναντήσεις.

* * *

**ΠΡΟΣΘΕΣΗ, ΑΦΑΙΡΕΣΗ, ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ,
ΔΙΑΙΡΕΣΗ**

Πολλοί προσπάθησαν για να μας εξετάσουν
τι είναι γάμος, έρωτας, θάνατος και κληρονομιά
με λόγια σοβαρά και φιλοσοφικά.

Να όμως τα θέματα αυτά είναι πολύ απλά
Και λύνονται με μαθηματικά
Και όχι με λόγια φιλοσοφικά.

Ο γάμος απλώς είναι μια πρόσθεση.
Ο έρωτας—παιδιά και οικογένεια, σκέτος
πολλαπλασιασμός.
Ο θάνατος αφαίρεση.
Και τα κοράκια, όταν μαζευτούν για την κληρονομιά,
είναι απλή διαίρεση.

* * *

ΗΡΘΑ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΚΑΙ ΦΕΥΓΩ

Έφυγες απ' την πατρίδα
Με τη σκέψη πάντα στην επιστροφή
Και περάσανε χρόνια
αλλά ακόμη δεν είσαι εκεί.

Μετράς κι υπολογίζεις
Και στη σκέψη μπερδεμένος
Πώς πέρασαν τόσα χρόνια
Κι εδώ είμαι ακόμη δεμένος.

Μοναχός Κουβεντιάζεις,
Μεγάλες αποφάσεις βγάζεις
Και τα ίδια σχέδια απ' την αρχή
ξανά τα σχεδιάζεις.

Λείπεις από την πατρίδα
Ούτε λίγα ούτε πολλά
Σαράντα λέει η οκά
Μη ρωτάς τον εαυτό σου,
Τα μέτρησες σωστά.

Και άλλοι λέγαν σαν εσένα
Πως θα φύγουν τον επόμενο το χρόνο
Λίγο χρήμα να μαζέψω και του δίνω δρόμο.

Μα πέρασαν τα χρόνια
Και δεν μάζεψαν το χρήμα.
Σκέψου, φίλε μου, τι κρίμα
Κι έκλεισαν εδώ τα μάτια
Και τους έφαγε το κύμα.

Αν θελήσεις για να φύγεις
μην το σκέφτεσαι πολύ.
Δυο πατρίδες έχεις κάνει,
δεν χωράνε δυο αγάπες
μες την ίδια την καρδιά
Η απόφαση η δική σου,
εγώ αυτά στα λέω έτσι φιλικά.

* * *

ΑΠΛΩΣ ΣΟΥ ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΩ

Πριν φύγεις σου είχα πει
Καλά να το σκεφτείς
και κάθε βήμα σου να το μετρήσεις.
Πριν την αγάπη μας αυτή
Μια για πάντα την γκρεμίσεις.

Καινούργια αγάπη, μου έλεγες
Ειρωνικά αρχίζω
και ας πεθάνω μοναχή
Σε σένα πίσω δε γυρίζω.

Και όταν έφευγες μακριά
Κι ειρωνικά γελούσες
Την πονεμένη μου καρδιά
Με δίκικο μαχαίρι τη χτυπούσες.

Τώρα τι θέλεις, τι ζητάς
πού είσαι πάλι μόνη
καράβι στον ωκεανό
χωρίς πιλότο και τιμόνι
και την καρδιά σου παγερή
πιο κρύα κι απ' το χιόνι.

Εσύ δεν έλεγες πώς ας πεθάνω μοναχή
σε σένα πίσω δε γυρίζω.
Ότι μου έλεγες εσύ
Εγώ απλώς σου υπενθυμίζω.

* * *

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Μέσα στην τόση κόσμο πλημμύρα
Κοίτα πως τα 'φερε η μοίρα.
Και σ' έφερε ξανά μπροστά μου
Και σαν τον φοίνικα μέσα απ' τις στάχτες
Ζωή να δώσει στα νεκρά τα όνειρά μου.

Κι είσαι μπροστά μου
Και πώς να σ' αντικρίσω
Από μέσα μου μ' έκανες ξανά να δακρύσω.

Και σκέπτομαι το πως να σου φερθώ
Να σ' αγκαλιάσω και να σε φιλήσω ή να σε
φτύσω
και μόνη μες το δρόμο να σ' αφήσω
γιατί δεν μπόρεσα, ούτε και τώρα μπορώ,
για να σε συγχωρήσω.

* * *

ΜΗΤΕΡΑ

Πάντοτε ήσουν δίπλα μου όταν πονούσα
και κάθε αγάπη που με πλήγωνε
με ένα σου χάδι την ξεχνούσα.

Μα τώρα που έφυγες, μητέρα,
φοβάμαι να ξανά αγαπήσω
γιατί ξανά αν πληγωθώ
δεν έχω πού, σε ποιον, να ακουμπήσω.

Μητέρα, χωρίς εσένα η ζωή είναι
σαν άδεια μέρα.

Με τη στοργή σου γένησες ζωή
Τη μοναξιά μου, τα δάκρυα μου, στέγνωσες
και πάντα έχτιζες απ' την αρχή
τα σκορπισμένα όνειρά μου.

Μητέρα μου, ζωή μου και χαρά μου.

* * *

ΜΕΓΑΛΗ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Τώρα που έφυγες, τα σφάλματά σου,
Ένα-ένα στη σειρά τα βάζω
Και σαν βιβλίο ανοιχτό
Το χαρακτήρα σου διαβάζω.

Παρουσιάστηκες σαν κάποια κυρία
Με λίγη φινέτσα και αριστοκρατία
Μα όμως αποδείχτηκες πως ήσουν
Μια μεγάλη υποκρισία.

Υποκρινόσουν στα αισθήματά σου
Υποκρινόσουν στον έρωτά σου
Και όταν μου έλεγες θα είμαι
Παντοτινά δικιά σου
Αυτό ήταν ένα από τα πρώτα
Μεγάλα ψέματά σου.

Κι εγώ σε πίστεψα
Μα δεν πειράζει
Δεν έρχεται πάντα στη ζωή βροχή
Έρχεται και χαλάζι.

Ίσως εσύ ποτέ να μην μετανιώσεις
Μα η ζωή γυρνά και θα 'ρθει μέρα
Που κι εσύ όλα τα σφάλματά σου να πληρώσεις
Κι ίσως από ντροπή και να δακρύσεις
Μα ξέρω ποτέ δεν θα με λησμονήσεις.

* * *

ΕΣΥ ΚΙ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΣΟΥ

Θα ψάχνεις χρόνια να τον βρεις
Τον εαυτό σου τον χαμένο
Κι εκείνο το μελαχρινό παιδί
Που ήτανε μαζί σου ερωτευμένο.

Μες τις ξεθωριασμένες τις φωτογραφίες
Και ατού μυαλού σου τις παράνομες πορείες
Στο παρελθόν σου θα γυρνάς απελπισμένα
Και τα όνειρά σου θα θυμάσαι τα χαμένα.

Σε δρόμους της επιστροφής που είχες κινήσει
Εκείνο το μελαχρινό παιδί θα ήθελες να συναντήσεις
Και ότι τότε αρνήθηκες ν' αγγίξεις
Τώρα ζητάς μέσα απ' τις στάχτες αναστήσεις.

Θ' αναζητάς να βρεις τον άνθρωπό σου
Μα δεν θα βρίσκεις ούτε τον σφυγμό σου
Τότε θα νιώσεις το πόσο είσαι μόνη εσύ κι ο εαυτός σου.

* * *

ΜΙΑ ΖΩΗ ΣΤΑ ΧΑΜΕΝΑ

Τι να σου πω, τι να σου εξηγήσω
Τα χρόνια πέρασαν και δεν γυρίζουν πίσω.

Μια ζωή ολόκληρη επήγε στα χαμένα
Μόνη έζησες εσύ και μακριά από μένα.

Τι σημασία έχει αν αναπνέουμε αφού δεν ζούμε
Και μες το πλήθος των ανθρώπων άγνωστοι περπατούμε.

Η καρδιά μας χτυπάει
Μα η ψυχή μας δεν απαντάει
Μια ζωή στα κουφά περνάει
Κι ακόμη δεν μάθαμε να αγαπάμε.

* * *

ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΗ ΤΡΑΠΟΥΛΑ

Μες τη ζωή σου έπαιζες
Με τράπουλα σημαδεμένη
Μα στο φινάλε πάντοτε
Εσύ ήσουν η χαμένη.

Με τα χαρτιά που μοίραζες
νόμιζες πως θα κερδίσεις
και πάντα εμπλοφάριζες
μ' αυτές τις ψευδαισθήσεις.

Μα ήμουν πάντα εγώ ο κερδισμένος
Μα κι ο μετανιωμένος
Που μια φορά δεν σ' άφησα
Για να κερδίσεις
Ωστε με την ψευδαίσθηση αυτή
Τον πληγωμένο σου εγωισμό να ικανοποιήσεις.

* * *

Η ΛΕΞΗ «ΑΛΗΘΕΙΑ»

Πού είναι αυτά τα λόγια σου
τα τόσα τα μεγάλα
που μου 'λεγες κάθε βραδιά
μα του πρωί μου 'λεγες άλλα.

Εσύ δε μου 'λεγες το σ' αγαπώ
λες κι ήμουν παιδί
που έχει ανάγκη ν' ακούσει παραμύθια.
Κι όμως επέμενες πως ήτανε αλήθεια.

Εσύ δε μου 'λεγες «πως σε λατρεύω»
Κι όταν δεν είμαστε μαζί
«μέσα στο νου μου σε γυρεύω».
Ναι, μα πίστεψέ με, δεν σε κοροϊδεύω.

Εσύ δεν είσαι που μου έλεγες
ποτέ να μην αλλάξω
και της ζωής σου τα όνειρα εγώ να φτιάξω;

Να όμως έφυγες μια βραδιά
με δίχως καληνύχτα
χωρίς καμιά αιτία;
Και αυτά που έλεγες ήτανε λόγια του αέρα
καλυμμένα με υποκρισία;
Τα λόγια σου αυτά δεν ήταν ούτε για παραμύθια.
Απλώς ήτανε λόγια που λεν αυτοί
Που έχουν ξεχάσει στη ζωή
Τη λέξη που λέγεται «αλήθεια».

* * *

ΣΕ ΤΙ ΘΕΟ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ

Μαζί σου ήμουνα μια ζωή
Ένας αριστοκράτης μάγκας
Μα αποδείχτηκες εσύ μια πρώτης μάρκας
ματσαράγκας.

Σε μια βραδιά μου πούλησες
όλα σου τα φρου-φρου κι αρώματα
τα φύκια για μεταξωτές κορδέλες
κι όλα τα ρήματα τ' ανώμαλα.

Μετανιωμένη γύρισες για να μου πεις
τα παραμύθια σου τα τόσα τα παλιά
που τα 'χω μάθει απ' έξω κι ανακατωτά.

Τώρα στα μάτια με κοιτάς
Και μου ορκίζεσαι ξανά πως μ' αγαπάς και με
λατρεύεις.

Για πες μου τώρα ειλικρινά
εμένα ή τον εαυτό σου εσύ δουλεύεις;
Γιατί ποτέ δεν μου είχες πει
σε τι θεό πιστεύεις.

* * *

Η ΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Αν ποτέ μπορείς να μου πεις την αλήθεια
το γιατί ήρθες στη ζωή μου:
τον καιρό σου να περάσεις
και να γιατρευτείς—τις πληγές σου για να κλείσεις – και μετά
χωρίς ευθύνη – μες τη νύχτα να χαθείς.

Αν μπορείς, την αλήθεια να μου πεις
η μισή αλήθεια είναι ψέμα,
πρέπει να ‘ναι τέτοια η αλήθεια
που θα παγώσει κάθε ανθρώπου αίμα.

Αν ποτέ μπορέσεις την αλήθεια να μου πεις, πρέπει να ‘ναι
τέτοια η αλήθεια
Που τον ουρανό ν’ αγγίζει και την κόλαση μαζί
Κι όχι αλήθεια απ’ αυτήν που λεν στα παραμύθια.

Μα αν δεν μπορέσεις να μου πεις την αλήθεια,
τότε κοίτα τον ουρανό
και τ’ άστρα προσπάθησε για να μετρήσεις,
και τη σοφία της σιωπής ίσως κερδίσεις,
και δεν θα μπεις στον πειρασμό ποτέ,
για να ξανά μιλήσεις.

* * *

ΠΟΙΟΣ ΣΕ ΠΗΡΕ

Ποιος σε πήρε και μου 'φυγες
να τ' ανάψω λαμπάδα.
Ποιο είν' τ' αγόρι που μ' έβγαλε
από τέτοια ζαλάδα;

Ποιος σε πήρε και μου 'φυγες
κι είσαι τώρα μακριά μου;
Τι χαρά που μου έφερε
στη θλιμμένη καρδιά μου;

Μες τα μάτια σου έβλεπα
καταχνιές μα και χιόνια
και κοντά σου χαράμισα
τα καλά μου τα χρόνια

Ποιος σε πήρε και μου 'φυγες
θέλω να τον γνωρίσω,
άγαλμα σαν το μπόι του
δυο φορές να του χτίσω.

Ποιος σε πήρε και μου 'φυγες
σ' έβγαλα απ' το λαιμό μου,
ο σωσίας που το 'κανε
θα τον έχω θεό μου.

Ποιος σε πήρε και μου 'φυγες
αγαπούλα μου, φως μου,
ο καλός αυτός άνθρωπος
είναι ο λυτρωμός μου.

* * *

ΘΑ ΜΕ ΘΥΜΗΘΕΙΣ

Τώρα που φεύγεις—και μια καινούργια αγάπη αρχίζεις
μη λυπάσαι και μη δακρύζεις
αλλά θυμήσου – θα ‘ρθει η ώρα και στιγμή
σε μια αγάπη σου παλιά θα τριγυρίζεις
σαν έρθουν χιόνια στα μαλλιά
τότε ξανά θε να ελπίζεις.

Θα με θυμηθείς όταν τα χείλη σου θα είναι
σαν την άμμο διψασμένα
και τότε θα ζητάς εμένα.

Θα με θυμηθείς όταν η καρδιά σου
θα ‘ναι πιο κρύα κι απ’ το χιόνι,
γιατί δίχως εμένα ήσουν πάντα μόνη.

Θα με θυμηθείς μέσα στα κρύα του χειμώνα
κι όταν θα είσαι μες την έρημο μια ανεμώνα
σαν ένα χαμένο χρόνο μες τον αιώνα.

Θα με θυμηθείς σαν θα ‘σαι καλαμιά
στην ερημιά με δίχως ταίρι
και θα εύχεσαι ο άνεμος
στην έρημο κοντά σου να με φέρει.

Θα με θυμηθείς—και να το θυμηθείς.

* * *

ΠΟΙΑ ΕΙΣΑΙ ΣΥ

Ποια είσαι εσύ
που στη ζωή μου θες να μπεις
και την γαλήνη να ταραξείς
και ήρεμα που μ' έκανες να σ' αγαπώ;
Μα από σένα ανταπόκριση καμία.
Ποια είσαι εσύ;

Ποια είσαι εσύ
που σ' έχω τόσο στο μυαλό μου;
Ποια τύχη σ' έφερε κοντά μου
να μοιραστώ μαζί σου εγώ τα όνειρά μου;
Ποια είσαι εσύ;

Εγώ ήμουνα μόνος στη ζωή
με ερωμένες μου την μοναξιά
τις αναμνήσεις και τη γαλήνη
και ήρθες εσύ
να μου γιατρέψεις την πληγή,
η πιο μεγάλη που ήταν να γίνει.
Ποια είσαι εσύ;

* * *

ΣΥΝΗΘΙΣΑ ΝΑ ΖΩ ΜΕ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Έφυγες και τώρα λες πως μ' αγαπάς
και πίσω θέλεις να γυρίσεις.
Εσύ δεν ήσουνα που έλεγες
πως θα με λησμονήσεις.

Έφυγες χωρίς μια λέξη να μου πεις
και χωρίς να με ρωτήσεις,
κι ενώ γλεντούσες την νέα σου χαρά
μ' άφησες να ζω με αναμνήσεις.

Μα τώρα θέλεις τα σπασμένα
τα γυαλιά για να κολλήσεις
μα δεν σε θέλω πίσω να γυρίσεις
γιατί εγώ συνήθισα να ζω με αναμνήσεις.

* * *

ΕΣΥ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Έλεγε—και τι δεν έλεγε—θυμήσου
πως μ' αγαπάς, πως με λατρεύεις
πως είμαι ο μοναδικός σου
και τίποτα άλλο στη ζωή σου δε γυρεύεις.

Έλεγε—και τι δεν έλεγε—θυμήσου
κι εγώ σ' άκουγα, σαν τα μικρά παιδιά
και πιστευα πως ήτανε αλήθεια.
Μ' αργά το εκατάλαβα πως ήταν παραμύθια.
Αν και εσύ μ' έθαψες μέσα στο ψέμα
απ' την κορυφή ως τα νύχια.

Έλεγε—και τι δεν έλεγε—θυμήσου
όρκους και υποσχέσεις
και με υποκρισία, δίπλα σου,
ήθελες να με δέσεις.

Έλεγε—και τι δεν έλεγε—θυμήσου
λόγια ανεύθυνα που δεν κράτησες ποτέ σου.
Εσύ ποτέ δεν έκλαψες για τους χαμένους έρωτές σου.
Έλεγε, και τι δεν έλεγε, θυμήσου
εσύ με τη διπλή ζωή σου.

* * *

ΣΒΥΣΜΕΝΑ ΑΠΟΤΣΙΓΑΡΑ

Και πόσα λόγια αγάπης δεν αλλάξαμε
και στ' όνειρο που λέγεται αγάπη
εμείς αράξαμε.

Στα τόσα λόγια αγάπης που αλλάξαμε
ήρθε ο καιρός που τ' όνομά μας
το ξεχάσαμε.

Με φώναζες αγάπη
σε φώναζα λατρεία
μ' αργά εγώ κατάλαβα
πως όλα όσα μου έλεγες
ήταν υποκρισία.

Και τώρα έρχεσαι ξανά
τα πεθαμένα όνειρά μας ν' αναστήσεις.
Για σκέψου, ποια είσαι εσύ,
σβησμένα αποτσίγαρα
θέλεις για να καπνίσεις.

* * *

ΣΕ ΑΦΗΝΩ ΖΩΗ

Κουράστηκα ζωή για να σ' ακολουθώ
της λησμονιάς το μονοπάτι
μόνος μου θα πάρω
τα όσα μου υποσχέθηκες ζωή
σαν ήμουνα μικρός
χάθηκαν σαν τον καπνό από τσιγάρο.

Μην κουράζεσαι ζωή μου—
μην κουράζεσαι –
εξηγήσεις να μου δώσεις είν' αργά
και δεν χρειάζεται.

Κουράστηκα ζωή για να σ' ακολουθώ
σ' άλλους όλα τα έδωσες
χωρίς να τα μετρήσεις
και σ' άλλους σαν εμένα
ζωή, τα πάντα στέρησες
χωρίς να μας ρωτήσεις.

Κουράστηκα ζωή για να σ' ακολουθώ
σ' άλλους τους δρόμους έστρωσες
με όμορφα λουλούδια
και σ' άλλους σαν εμένα, ζωή
πόνους τους γέμισες
και θλιβερά τραγούδια.

* * *

ΛΑΘΟΣ ΣΤΑΣΗ

Έχεις δικαίωμα να φύγεις
και στο επόμενο το τραίνο ν' ανεβείς
μα όσο καιρό θα ταξιδεύεις
χωρίς εμένα κοντά σου
πάντα σε λάθος στάση θα κατεβείς.

Και στην ζωή σαν κουραστείς
τραίνα ν' αλλάζεις
και λάθος σταθμό να κατεβαίνεις
του γυρισμού το τραίνο μην το παίρνεις
γιατί και τότε σε βλέπω μην επιμένεις,
σε λάθος στάση να κατεβείς.

Φύγε λοιπόν, το τραίνο ήρθε
ούτε αντίο να μη μου πεις
γιατί σε βλέπω τώρα που φεύγεις
σε λάθος στάση να κατεβείς.

* * *

ΑΔΕΙΑΝΟ ΠΟΤΗΡΙ

Τις ώρες που περνώ χωρίς εσένα
φεύγουν σαν τρένα δίχως γυρισμό
αυτές οι ώρες θα με κάνουνε τρελό.

Τις ώρες που περνώ χωρίς εσένα
μοιάζουν σαν θάλασσα φουρτουνιασμένη
και η καρδιά μου δύσκολα χτυπά,
μα σε προσμένει.

Τις ώρες που περνώ χωρίς εσένα
όλα μου φαίνονται ανάποδα
κι η ζωή μου πάει να σβήσει
αφού νομίζω πως ο ήλιος
ανατέλλει απ' τη Δύση.

Τις ώρες που περνώ χωρίς εσένα
μες το μυαλό μου η εικόνα σου σαν καταιγίδα
και είμαι καράβι στον ωκεανό χωρίς πυξίδα.

Τις ώρες που περνώ χωρίς εσένα
σε έρημο με δίχως τέλος και ελπίδα
κι ο ερχομός σου απλωμένος στο λιοπύρι
και διψασμένος προσπαθώ να πω νερό
απ' τ' αδειανό ποτήρι.

* * *

ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΚΛΑΙΝΕ

Άκουσε φίλε τη συμβουλή μου
εγώ κατέστρεψα για δάκρυα και τη ζωή μου.
Μάτια που κλαίγανε είχα πιστέψει
λόγια μεγάλα, μα όμως κούφια, με είχαν μαγέψει.
Μάτια που κλαίγανε με υποσχέσεις
δίχως ευθύνες και άσκοπες λέξεις.

Αυτή είναι η περίπτωση, φίλε, η δική μου
ίδια σαν την δική σου.
Σε βλέπω φίλε να καταστρέφεις και συ τη ζωή σου.
Μάτια που κλαίνε να μην πιστεύεις
κι όταν τα βλέπεις μακριά να φεύγεις.

Μάτια που κλαίγανε βουρκωμένα
πως αγαπούν και θ' αγαπούν πάντα εμένα
μάτια που κλαίγανε και μου ζητούσαν
ποτέ να μην αλλάξω,
ήρθε μια μέρα τα ίδια μάτια μακριά
να φύγουν κι εγώ να κλάψω.

* * *

ΟΤΙ ΚΙ ΑΝ ΓΡΑΦΩ ΠΑΝΕ ΧΑΜΕΝΑ

Τι να σου πω, τι να σου γράψω
απ' τα παλιά τα ίδια και τα τετριμμένα.
Τόσοι και τόσοι τα είπανε, τα γράψανε
τα ξέρεις και τα άκουσες και πριν,
τι να τ' ακούσεις τώρα κι από μένα.

Τι να σου πω, τι να σου γράψω
έτσι που τρέχεις που να σε προφθάσω
εύχομαι μια μέρα να μην σε βρω μόνη σε σταυροδρόμι
και μετανιωμένη να μου ζητάς συγγνώμη.

Τι να σου πω, πώς σ' αγαπώ
κι αν σε χάσω, θα χαθώ.
Είσαι το παν για μένα
αν δεν το ξέρεις μόνη σου
τόσο καιρό, τα λόγια μου,
ότι κι αν γράψω πάνε χαμένα.

* * *

ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Τα χείλη σου ακούμπησες
επάνω στα δικά μου
κι μ' ένα σου χαμόγελο
καινούργια έδωσες ζωή στα όνειρά μου.

Κι ήταν η νύχτα αστραφτερή
τ' αστέρια έλαμπαν που ήμαστε μαζί,
σαν να 'χανε γιορτή
και κάτω απ' το λαμπερό φεγγάρι
μου πρότεινες χωρίς μιλιά
να γίνουμε ζευγάρι.

Πριν σε γνωρίσω μόνο έγγραφα
για τη ζωή—τα περασμένα,
για όνειρα χαμένα
και μια μοναδική ελπίδα
πως κάποτε θε να φανείς σαν ηλιαχτίδα.

Μ' από τη νύχτα που ήμαστε μαζί
έπαψα πια να γράφω
κι έχω τώρα μια μοναδική ευχή
αν ήταν δυνατόν μια δύναμη
να μ' έκανε ζωγράφο.

Ζωγράφο αντί να γράφω
να ζωγραφίζω θάλασσες, λουλούδια
αστέρια, ουρανό, τον ήλιο, το φεγγάρι,
και για μοντέλο εσένα να χρησιμοποιήσω
με την περίσσια σου ομορφιά και χάρη.

* * *

ΑΡΚΕΤΕΣ ΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Στο όνειρο σε βλέπω κάθε βράδυ
μονάχη τριγυρνάς μες το σκοτάδι
και μόνο δεν μ' αφήνεις να ησυχάσω
αφού απόφαση το πήρα θα σε χάσω.

Αν θέλεις γύρισε ξανά κοντά μου
ή γλέντα τη ζωή σου μακριά μου,
μα άφησε ελεύθερα τα όνειρά μου
να ζήσω όπως θέλω τη ζωή τη δικιά μου.

Αφού έφυγες για πάντα απ' την καρδιά μου
τώρα τι τριγυρνάς στα όνειρά μου.
Μείνε εσύ με την αγάπη σου τη νέα
και δεν χρειάζομαι εγώ στα όνειρά μου
εσένα για παρέα.

Μείνε εσύ με την αγάπη σου τη νέα
κι είναι αρκετές οι αναμνήσεις
που έχω για παρέα.

* * *

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ

Εσύ δεν ήσουν που κάποτε
μ' εκλιπαρούσες
ποτέ να μην αλλάξω μου ζητούσες
και πάντοτε να σ' αγαπώ
στον ίδιο το σκοπό
μόνον εγώ.

Μου ζήτησες ποτέ μόνη να μην σ' αφήσω
και σου υποσχέθηκα εγώ
πως δίπλα σου παντοτινά θα ζήσω.

Μα ήρθε η ώρα που άλλαξες εσύ
γιατί αυτά που έλεγες
δεν πίστευες ούτε τον εαυτό σου
και δεν με ήθελες ποτέ
παντοτινά δικό σου.

Δεν ήξερες ποτέ γιατί
ήσουν μαζί μ' εμένα
όπως δεν ξέρεις το γιατί
είσαι μαζί μ' αυτόν
μετά από εμένα.

* * *

ΗΣΟΥΝ ΝΕΑ

Με λόγια της αγάπης σου
έχτισα τούτη τη φωλιά
κάθε φορά που κρύωνες
ερχόσουν και ζεσταινόσουν
μέσα σε δυο λεπτά.
Κι όταν καλά αισθανόσουν
πάλι ξανά πετούσες
και στη φωλιά σου γύρναγες
όποτε επιθυμούσες.

Μα ήρθε καιρός που μου είπες μια βραδιά
ελεύθερη πως θέλεις να πετάξεις
χωρίς να ξέρεις το γιατί
και το που πας—κι όπου θα βρεις άλλη φωλιά
θα κάτσεις λίγο να ξεκουραστείς και πάλι θα πετάξεις.

Έφυγες, πέταξες από φωλιά σ' άλλη φωλιά
μα όμως δε βρήκες ζεστασιά
κι ας χαράμισες τα πιο όμορφα σου χρόνια.
Και τώρα μόνη μες τα γηρατειά
θυμάσαι εκείνη τη φωλιά
που ζεσταινόσουν σε δυο λεπτά.

Γιατί αργά το κατάλαβες
πως όλα τ' άλλα τα πουλιά
σε θέλαν μέσα στη φωλιά— και για
παρέα μόνο— διότι ήσουν νέα.

* * *

ΧΤΙΖΕΙΣ-ΓΚΡΕΜΙΖΕΙΣ

Όλα τα χρόνια έψαχνες
να βρεις την ευτυχία,
να βρεις κάποιον να σ' αγαπήσει,
τα όνειρά σου να του έδινες
και μια ατέλειωτη
αγάπη για σένανε να χτίσει.

Κι όταν με βρήκες μου έδωσες
τα όνειρά σου.
Με την αγάπη σου άρχισα
παλάτια κι έχτιζα
στα μάτια σου και στ' όνομά σου.

Μα εσύ κουράστηκες στο δεύτερο το σκαλοπάτι
και μια καινούργια θέλησες να βρεις αγάπη
κι ότι μαζί έχτισαμε να το γκρεμίσεις
και τα όνειρά σου σ' άλλονε να τα δωρίσεις,
κι απ' την αρχή ν' αρχίσεις.

Μα έτσι όπως πας, θυμήσου με,
δεν θα μπορέσεις τίποτα εσύ
ποτέ μες τη ζωή να χτίσεις,
αφού αργά ή γρήγορα θα το ξανά γκρεμίσεις.

* * *

ΜΠΡΑΒΟ-ΜΠΡΑΒΟ

Μπράβο! Τι άλλο θέλεις να σου πω από ένα μπράβο;
Τώρα που φεύγεις όνειρα κι ελπίδες θάβω.
Μπράβο! Μπράβο! Μπράβο!

Τα βράδια μοναχός τις αναμνήσεις
μία-μία θα ξεθάβω.
Με το όνειρο από εγώ θα ζω,
και μ' ένα μπράβο

Σε πίστεψα, μα εσύ δεν ήξερες
οι λέξεις «αγάπη» κ' «αλήθεια» τι θα πει.
Αυτή είσαι εσύ.
Μπράβο! Μπράβο! Μπράβο!

Δεν μπορώ να σε μισήσω
ούτε να σ' εκδικηθώ,
κι αν ποτέ σε συναντήσω
άλλο ένα μπράβο θα σου πω
και θα σε συγχωρήσω.

Τι κι αν με γέλασες λοιπόν
πες μου τι κέρδισες
μ' ένα μηδενικό.
Μα ότι κι αν συνέβη, θυμήσου,
άνθρωπος έμεινα εγώ.
Μπράβο! Μπράβο! Μπράβο!

* * *

ΣΕΛΙΔΑ ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΑ

Μαζί σου άρχισα μια ερωτική ιστορία
γιατί σε πίστεψα για σοβαρή κυρία
σαν ένα από 'κείνα τα σπάνια βιβλία
που μένουνε στην ιστορία.
Μα τι αυταπάτη, τι ειρωνεία
εσύ δεν ήξερες ούτε τη λέξη
το τι θα πει «κυρία».

Εσύ ήσουν ένα ρούχο παραφορεμένο
κι απ' τον καιρό φθαρμένο
σ' ένα φτηνό βιβλίο πολύ διαβασμένο
κι εγώ αλλάζοντας σελίδα από σελίδα
εδιάβαζα πάντα τα ίδια
με τη μοναδική ελπίδα,
για την επόμενη σελίδα

Μου έλεγες μες τη ζωή κάτι θ' αλλάξει
και θα κοπάσει η καταιγίδα.
Μα αυτή ήταν μια ψεύτικη ελπίδα
υπόσχεση που ποτέ εσύ δεν κράτησες
κι αν χωρίσουμε εσύ ποτέ δεν δάκρυσες
κι εγώ έπαψα ν' αλλάζω σελίδα από σελίδα
όταν ποια ήσουν είδα.

* * *

ΟΤΑΝ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΝΥΧΤΑ

Με πρόδωσες δύο φορές
όταν οι άνθρωποι προδώσαν
το Χριστό μονάχα μία.
Με πρόδωσες δύο φορές
για δεν σου δόθηκε
και τρίτη ευκαιρία.

Τη μοναξιά την υποφέρω
τις καταιγίδες τις γλεντώ
μα να σε βγάλω απ' το μυαλό μου
δεν θα μπορέσω όσο ζω.

Για όταν έρχεται η νύχτα
και μοναχός μου μένω
μες το νου μου σε φέρνω
όπως θέλω εγώ.
Τις βραδιές που για μένα
και με μάτια κλαμένα μου έλεγες
«σ' αγαπώ και ποτέ μη μ' αφήσεις,
δεν θ' αντέξω το χωρισμό».

Με τα λόγια σου αυτά
τις βραδιές μου περνάω
την εικόνα σου βλέπω
κι απλώνω τα χέρια
μ' αγκαλιάζω σκοτάδι
και μοναχός πονάω.

Την εικόνα σου φέρνω
όπως θέλω μπορστά μου,
όταν ήσουν δικιά μου
μέσα στην αγκαλιά μου
με τα μάτια κλαμένα
που εξούσες για μένα
και υπήρχα για σένα
και αυτά δεν μπορείς
να τα πάρεις εσύ
μακριά από μένα.

ΑΝ ΔΕΝ ΗΜΟΥΝΑ ΕΓΩ

Σε βρήκα με τα όνειρά σου σκορπισμένα
και τα φτερά σου όλα σπασμένα
σαν μια ξεχασμένη αποσκευή
σε σταθμό που δεν περνάνε τρένα.

Κοιτάξου (αν μπορείς) στον καθρέφτη
και ρώτα την καρδιά σου
ποιος από τους δυο ήταν ο ψεύτης
και ποιος ήταν αυτός που έχτισε τα όνειρά σου.
Σου έδωσα αγάπη και λατρεία
μου έδωσες πόνο και υποκρισία.

Αν δεν ήμουν εγώ, ποια θα ήσουνα σήμερα;
Αν δεν ήμουν, εγώ το παρελθόν σου να σβήσω
τα όνειρά σου να χτίσω
και με αγάπη απέραντη
τις πληγές σου να κλείσω.
Αν δεν ήμουν εγώ, αν δεν ήμουν εγώ.

Σου έδωσα την ανάσα μου και την αναπνοή μου
και για αντάλλαγμα εσύ μου γέμισες
με ψέμα τη ζωή μου
λέγοντας ότι ήσουνα δική μου.
Αν μπορείς τ' αστέρια σε μια νύχτα να μετρήσεις
και μόνη με βροχή να μείνεις μες το δάσος,
τότε κι ο ίδιος ο Θεός θα σου το πει
πως στην αγάπη μας ήσουν ένα ψέμα, ήσουν λάθος.

Αν δεν ήμουν εγώ, ποια θα ήσουν σήμερα,
αν δεν ήμουν εγώ, τα όνειρά μου να σου 'δυνα
απαλό μαξιλάρι,
στην αγκαλιά μου όταν έκλαιγες
τα δάκρυά σου να πίνω
και τους πόνους σου μόνος μου,
μες το κορμί μου να σβήνω.
Αν δεν ήμουν εγώ, αν δεν ήμουν εγώ.

* * *

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΣΟΥ

Τώρα που είσαι με τον άλλο
το λάθος σου βλέπεις μεγάλο.
Πόσο θα ζεις σε αυταπάτη
και με μια ψεύτικη αγάπη.

Γι' αυτό τα μάτια σου σαν κλείνεις
και τον κρατάς στην αγκαλιά σου,
σε μένα νιώθεις ότι δίνεις,
δίνεις ακόμη τα φιλιά σου.
Η απόφαση αυτή ήταν δική σου
μα ήταν κι η καταστροφή σου.

Γι' αυτό τα μάτια σου μην κλείνεις
όταν του δίνεις τα φιλιά σου
κι έτσι θα βλέπεις ότι έχεις
αντί για μένα το σφάλμα σου στην αγκαλιά σου.

Τώρα με μάτια βουρκωμένα
και πληγωμένη την καρδιά σου
το λάθος σου αυτό θέλεις να διορθώσεις
μα όμως θυμήσου, στο είχα πει,
το σφάλμα σου αυτό θα το πληρώσεις.

* * *

ΠΕΣ ΜΟΥ ΤΙ ΚΕΡΔΙΣΕΣ

Πες μου τι κέρδισες
τόσες αγάπες κι όνειρα
που έκτισες και γκρέμισες.
Πες μου τι κέρδισες;
Μια ζωή σαν θεατρίνα
και σαν κούκλα σε βιτρίνα,
με περιεχόμενο μηδέν.

Τι λόγο στο Θεό εσύ θα δώσεις
πόσες καρδιές ακόμα θα προδώσεις.
Τι λόγο στο Θεό εσύ θα δώσεις
πόσες καρδιές ακόμα θα πληγώσεις,
το εαυτό σου μόνο κοροϊδεύεις
θα 'ρθει στιγμή για λίγη αγάπη στη ζωή
κι εσύ θα ζητιανεύεις.

Πες μου τι κέρδισες
αφού δεν πίστευες ούτε στον εαυτό σου
και ας μου έλεγες πως ήμουν ο μοναδικός σου.
Πες μου τι κέρδισες, να είσαι στη ζωή,
ένα μεγάλο ψέμα.
Στις φλέβες σου να 'χεις νερό αντί για αίμα.

Πες μου τι κέρδισες
δυο φορές να με προδώσεις,
και στις αγάπης το σταυρό
δύο φορές να με σταυρώσεις.
Πες μου τι κέρδισες
και την συνείδησή σου εσύ
εάν ποτέ τη βρεις
πες μου τι λόγο θα της δώσεις.

* * *

ΚΙΜΩΛΙΕΣ – ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Αυτοί που γράφουν ιστορίες
και για αγάπες δυνατές, αληθινές,
δεν γράφουνε με κιμωλίες,
μ' αυτή που έγγραφες για μας εσύ εχτές.

Τον πόνο έχουνε για πένα
τον χρόνο έχουν για χαρτί
δεν γράφονται οι ιστορίες για αγάπες
με κιμωλίες στη βροχή.

Την ιστορία που είχες γράψει
για την αγάπη μας αυτή,
μια βροχή την έχει σβήσει,
θυμήσου, με κιμωλία την έγγραφες εσύ.

Εσύ δεν γράφεις ιστορίες
παίζεις σαν τα μικρά παιδιά
που ότι γράφουν την ημέρα
το έχουν ξεχάσει σε μια βραδιά.

Εσύ αυτά που γράφεις αν δεν τα πιστεύεις
τον εαυτό σου μόνο κοροϊδεύεις.
Θα 'ρθει στιγμή που θα 'σαι ειλικρινής
μ' έναν έρωτά σου,
μα τότε θα 'ναι αργά,
δεν θα σε πιστεύει ούτε η ίδια η καρδιά σου.

* * *

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Εάν σε κούρασα, συγγνώμη,
εδώ χωρίζουνε οι δυο μας δρόμοι.
Πάρε το φωτεινό το μονοπάτι
κι άσε σε μένανε το σκοτεινό.
Δε θέλω να με δει κανένα μάτι
που θα υποφέρω όσο ζω.

Κράτησε εσύ τις ξαστεριές
τον ήλιο, τη χαρά και τη γαλήνη,
κι άσε για μένα τις βροχές
τις μπόρες, τις συννεφιές
και το φεγγάρι όταν σβήνει.

Στο μονοπάτι αυτό το σκοτεινό
μετανοιωμένη μη γυρίσεις
μες τα σκοτάδια μόνη σου
δεν ξέρεις πως να περπατήσεις
κι αν εμένα θα ψάχνεις για να βρεις
μια ζωή θα σπαταλήσεις.

* * *

ΜΑΥΡΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Μαύρο μου μαργαριτάρι
της Ανατολής φεγγάρι
με τα μάτια σου βαδίζω
με τα χείλη σου μιλώ
με τη σκέψη σου γεννιέμαι
και ξανά σε αγαπώ
και τυφλά σ' ακολουθώ.

Μαύρο μου μαργαριτάρι
με το δάκρυ σου γιατρεύω
κάθε πόνο μου πικρό.
Σαν θεά μου σε λατρεύω
και για σένα μόνο ζω.
Σαν θρησκεία σε πιστεύω
και τυφλά σ' ακολουθώ.

Μαύρο μου μαργαριτάρι
συντροφιά στη μοναξιά μου
το βοτάνι στην καρδιά μου
βάλσαμο στην ερημιά μου
κι ο χτύπος στην καρδιά μου,
αν σε χάσω θα χαθώ,
και τυφλά σ' ακολουθώ.

* * *

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΙ ΕΓΩ

Αν ο ήλιος ποτέ ανατείλει από τη Δύση
η αγάπη μου αυτή για σένα θα σβήσει.

Αν οι ώρες ποτέ κι αυτές σταματήσουν
η καρδιά μου – καρδιά μου, δεν θα είναι δική σου.

Ουρανός και η γη—αν θα γίνουν ένα,
την ημέρα αυτή δεν θα ζεις πια για μένα.

Λουλούδια, πουλιά αν χαθούν
Και τ' αστέρια θα σβήσουν την ημέρα αυτή
δεν θα είμαι μαζί σου.
Η αγάπη μου αυτή για σένα θα σβήσει,
αν ο ήλιος ποτέ ανατείλει απ τη Δύση...

Το φεγγάρι σαν πάψει τη γη να φωτίζει
κι ο ήλιος χαθεί, μπερδευτεί με τη Δύση,
η καρδιά μου θα πάψει για σένα να ζει
κι η αγάπη μου αυτή για σένα θα σβήσει.

* * *

ΘΥΜΗΣΟΥ ΤΟ ΝΑ ΜΟΥ ΤΟ ΠΕΙΣ

Θα 'ρθει μια μέρα που στη ζωή σου
όλοι οι δρόμοι θα έχουν κλείσει
και τότε μόνη σου θα δεις πως δεν
βρέθηκε κανείς όπως εγώ να σ' αγαπήσει.

Θα 'ρθει μια μέρα που στα παλιά
θα γυρίσεις και στην αγάπη μας αυτή
θα σταματήσεις.

Θα με θυμηθείς σαν μια ζεστή φωτιά
στα κρύα βράδια του χειμώνα
θα με θυμηθείς σαν ίσκιο δροσερό
σ' ένα λιοπύρι καλοκαιρινό
θα με θυμηθείς σαν θα 'σαι καλαμιά
στην ερημιά και μια ξερή ανεμώνα.

Θα με θυμηθείς κι αν είσαι
με τον εαυτό σου ειλικρινής
θυμήσου το να μου το πεις.

* * *

ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ ΣΤΑΥΡΟΣ

Εγώ ο μεγάλος, ο πρώτος και ο δυνατός
ποιος το περίμενε ποτέ πως θα λυγίσω;
Μα είναι μεγάλος και βαρύς
του χωρισμού μας ο σταυρός
μα όμως μόνος μου
στο Γολγοθά θα τότε στήσω
και μόνος μου θα σταυρωθώ
για να σε λησμονήσω.

Δεν ήξερα πως κλαίνε
οι μεγάλοι και οι δυνατοί
μα το έμαθα απ' εσένα την μοναδική
που πίστεψα τυφλά μες τη ζωή.

Του χωρισμού μας το σταυρό
στο Γολγοθά θα στήσω
και μ' ένα δάκρυ μου πικρό
μοναχός μου θα σταυρωθώ
και θα σε συγχωρήσω,
για να σε βγάλω απ' το μυαλό
κι ένα λεπτό μονάχος μου
ήσυχα πια να ζήσω.

* * *

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ—ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Όταν σε γνώρισα μες τα λουλούδια
ήσουν το πιο όμορφο λουλούδι
κι εγώ μες τη ζωή σ' έκανα
το πιο όμορφο τραγούδι.

Όλοι το τραγούδησαν
και τα πουλιά ακόμα,
κι ο Θεός σαν τ' άκουσε
έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα.

Μα το τραγούδι τέλειωσε
σαν όλα τα τραγούδια
και το λουλούδι μαράθηκε
με τ' άλλα τα λουλούδια
και η καρδιά μου δεν μπορεί
να γράψει πια άλλα τραγούδια.

Τέτοια λουλούδια βγαίνουνε
μία φορά στον κάμπο της ζωής
που και τραγούδια γράφονται
από τα βάθη της ψυχής.

Ένα λουλούδι – κι ένα τραγούδι
απ' αυτά ήσουν κι εσύ.
Μα η νύχτα το μάρανε
πριν βγει ο ήλιος το πρωί
να το κρατήσει στη ζωή.

* * *

Ο ΕΝΑΣ Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ

Εγώ είμαι αυτός που δεν μπορείς να λησμονήσεις
με όποιον άντρα στη ζωή σου κι αν θα ζήσεις.
Εγώ είμαι αυτός που θα έρχομαι στα όνειρά σου
εγώ είμαι αυτός που θα είμαι ο ουρανός στην κάμαρά σου.

Εγώ είμαι αυτός που θα φωτίσω τα όνειρά σου
εγώ είμαι αυτός που θα μετρώ τα βήματά σου.

Να με ξεχάσεις δεν μπορείς
ούτε να μ' αντικαταστήσεις
κι αν δε μ' αγαπάς ποτέ
θα στο θυμίζουνε οι αναμνήσεις.
Χωρίς αυτές δε θα μπορείς να ζήσεις.

Εγώ είμαι αυτός που έχτισα τα όνειρά σου
εγώ είμαι αυτός που γιάτρεψα κάθε πληγή δικιά σου.

Εγώ είμαι αυτός που έσβησα κάθε σου πόνο στο κορμί
μου,
εγώ είμαι αυτός που σου 'δωσα και την αναπνοή μου.

Εγώ είμαι αυτός—και θα είμαι
πάντα αυτός—ο Ένας—ο Μοναδικός.

* * *

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ ΚΙ ΕΣΥ

Θυμήσου σαν κοιταζόσουν στον καθρέφτη
και μου χαμογελούσες
και μέσα απ' τα χαμόγελα αυτά
μου έλεγες το πόσο μ' αγαπούσες.

Θυμήσου σαν κοιταζόσουν στον καθρέφτη
κι έφτιαχνες το πρόσωπό σου
πόσες φορές δε μου 'λεγες πως είμαι
ο άνθρωπός σου κι ο μοναδικός σου.

Μα εσύ κι ο καθρέφτης είσαστε ένα
και οι δυο μου λέγατε το ίδιο ψέμα
μα εσύ κι ο καθρέφτης είσαστε ένα
δυο φορές μου λέγατε το ίδιο ψέμα.

Λυπάμαι αυτόν που είναι τώρα κοντά σου
και στον καθρέφτη βλέπει τα χαμόγελά σου
να του χαμογελάς—ευτυχισμένη
μα αν ήξερε το τι τον περιμένει
και τι ζωή θε να περάσει πικραμένη.

Γιατί εσύ κι ο καθρέφτης είσαστε ένα
τα ίδια λέτε σ' αυτόν που λέγατε σ' μένα
γιατί εσύ και ο καθρέφτης είσαστε ένα.
Το ίδιο λέγατε και σ' αυτόν—δυο φορές το ίδιο ψέμα.

Σε καθρέφτη εγώ ξανά δεν κοιτάζω
γιατί βλέπω εσένα αντί για μένα κι αναστενάζω.
Σε καθρέφτη να κοιτάζω δε μου περνά ούτε στην σκέψη.
Σ' ένα καθρέφτη είχα πιστέψει και μ' έχει καταστρέψει.
Θα σπάσω και τον καθρέφτη της ψυχής μου
για να 'βρω ησυχία στη ζωή μου.

* * *

ΤΙ ΚΥΡΙΑ;

Ήρθες μέσα στη ζωή μου
το ρόλο σου έπαιξες σαν ψεύτικη κυρία
χωρίς ιδανικά—περιεχόμενο μηδέν
χωρίς θρησκεία
αγάπη δανείστηκες να ζήσεις
και τις πληγές σου δίπλα μου
μία-μία για να κλείσεις
με όλες σου τις υποκρίσεις.

Εσύ δεν είσαι, και ούτε ήσουνα ποτέ κυρία
και στη ζωή σου ξέρεις μόνο για να ζεις
αρπάζοντας την κάθε ευκαιρία—Τι κυρία;
Άλλο να λες πως είσαι –κι άλλο να είσαι
μια πραγματική κυρία
Ξέχασες την διαφορά κυρία από κυρία.
Σκέψου τι ειρωνεία κι όλο μου έλεγες
πως ήσουνα κυρία.

Εάν εσύ λες πως είσαι μια κυρία
τότε τι πρέπει για να πει μια πραγματική
διότι εάν εσύ είσαι μια κυρία,
αυτό κι ένας τυφλός μπορεί ακόμα να το δει
κι εγώ να λέω την νύχτα για πρωί
μες την υπόλοιπή μου τη ζωή.

* * *

ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΝΤΡΑΣ

Ένας άντρας πεθαίνει
μ' άδεια την αγκαλιά του.
Ένας άντρας πεθαίνει
κι έχουν στεγνώσει τα δάκρυά του.
Ένας άντρας πεθαίνει
και δεν είσαι κοντά του,
είναι ο άντρας αυτός
που σε πίστεψε ότι θα είσαι
πάντα δικιά του.

Ένας άντρας πεθαίνει
και δεν είσαι μαζί του.
Είναι ο άντρας αυτός
που είχε δώσει για σένα και τη ζωή του.

Ένας άντρας πεθαίνει
και δεν είσαι κοντά του.
Κι ήσουν κάποτε εσύ
το στολίδι στην αγκαλιά του.

Ένας άντρας πεθαίνει
και δεν είσαι κοντά του.
Ένας άντρας πεθαίνει
με παρέα μονάχα
τις πικρές αναμνήσεις και τα όνειρά του.

* * *

ΑΝΤΡΑΣ ΚΙ Ο ΑΝΤΡΑΣ

Ο άντρας που δε σ' αγάπησε
του έδωσες τα πάντα
κι ο άντρας που σε λάτρεψε
τον έβαλες στην πάντα.

Θυμήσου θα έρθει μέρα
που κι εσύ αγάπη θα ζητήσεις
τον άντρα που σε λάτρεψε
δε θα μπορείς να λησμονήσεις
και δάκρυα βροχή γι' αυτόν θα χύσεις.

Ο άντρα που δε σ' αγάπησε
του 'δωσες και την αναπνοή σου
κι ο άντρας που σε λάτρευε
τον έβγαλες απ' τη ζωή σου.

Ο άντρας που δε σ' αγάπησε
τον ήθελες για σύντροφό σου
κι ο άντρας που σε πόνησε
τον έκανες εχθρό σου.

* * *

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ

Εσύ δεν ήσουνα που κάποτε
μ' εκλιπαρούσες
ποτέ να μην αλλάξω
μου ζητούσες
και πάντοτε να σ' αγαπώ
στον ίδιο το σκοπό
μόνον εγώ.

Μου ζήτησες ποτέ μόνη
να μη σ' αφήσω
και σου υποσχέθηκα εγώ
πως δίπλα σου παντοτινά θα ζήσω.

Μα ήρθε η ώρα που άλλαξες εσύ
γιατί αυτά που έλεγες
δεν πίστευες ούτε τον εαυτό σου
και δεν με ήθελες ποτέ
παντοτινά δικό σου.

Δεν ήξερες ποτέ γιατί
ήσουν μαζί μ' εμένα
όπως δεν ξέρεις το γιατί
είσαι μαζί μ' αυτόν
μετά από εμένα.

* * *

ΠΟΤΗΡΙ ΜΕ ΚΡΑΣΙ

Μέσα σ' ένα ποτήρι με κρασί
ζω τώρα μια ιστορία
με κάποια που τα πίναμε μαζί
και μου 'λεγε πως ήτανε κυρία.

Με το κρασί που πίναμε μαζί
με μέθαγες με υποκρισία.
Τι ειρωνεία είναι κι αυτή
ήσουν εσύ—και τι κυρία;

Τις αναμνήσεις, τις πίκρες
τώρα πια θα τις ζήσω
όσο κρασί και αν θα πιω
αυτές θα τις κρατήσω
δεν είναι φωτογραφίες, ούτε γράμματα
για να μπορώ να σκίσω.

* * *

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΣΟΥ

Όταν θα φύγεις –όπου κι αν πας
τα βήματά σου να μετράς
και με τα μάτια μου να βλέπεις
γιατί είμαι της ζωής σου εγώ
μοναδικός καθρέφτης.

Και σαν θα πέφτεις για να κοιμηθείς
θα έρχομαι στα όνειρά σου
να κουβεντιάζουμε μαζί
τα βήματά σου
που έκανες μες τη ζωή
μ' εμένα μακριά σου.

Όταν θα φύγεις, να ξέρεις πως εγώ
θα είμαι πάντοτε κοντά σου
για να σε βλέπω στη ζωή
ότι σωστά μετράς τα βήματά σου
και θα 'μαι ο καθρέφτης σου
κι ο χτύπος της καρδιάς σου.

* * *

ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΩΣ

Πες μου πώς θες να ζήσεις
χωρίς εμένα κοντά σου
αφού τα μάτια σου σαν κλείνεις
θα είμαι πάντοτε μπροστά σου;
Πες μου πώς;

Πες μου πώς θες να ζήσεις
χωρίς εμμένανε κοντά σου
αφού για ύπνο σαν θα πέφτεις
θα έρχομαι στα όνειρά σου;
Πες μου πώς;

Πες μου πώς θες να ζήσεις
χωρίς εμμένανε κοντά σου
αφού το ξέρεις ότι θα είμαι
πάντοτε ο χτύπος της καρδιάς σου;
Πες μου πώς;

* * *

ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Καρδιά μου – καρδιά μου
αυτή που πίστεψες
προσμένεις να γυρίσει
και την υπόλοιπη ζωή
μαζί σου για να ζήσει.
Καρδιά μου μην την περιμένεις
σε έχει λησμονήσει.

Καρδιά μου—καρδιά μου
ξέχασες να θυμηθείς, να ξεχάσεις
και απ' τη ζωή σου ολότελα
αυτή να την ξεγράψεις.
Δεν αξίζει πια να κλαις
ούτε να την θυμάσαι
στα παλιά να γυρνάς
να πονάς, να λυπάσαι.

Καρδιά μου—καρδιά μου
ζήσε εσύ ευτυχισμένη
κι άσ' την αυτή που δεν θα 'ρθει ποτέ
μόνη πια να προσμένει.

* * *

ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΨΕΜΑ

Στη μοναξιά μου, μοναχός στην πίκρα
με τον πόνο,
μες τη ζωή μου πέρασες
σαν βιαστικός διαβάτης.
Μου είπες ένα σ' αγαπώ
δεν ήτανε αληθινό
και μες τη νύχτα χάθηκες.

Φίλοι μου αν μ' αγαπάτε
για μοναξιά μη μου μιλάτε
μες τη ζωή μου έχουν περάσει
δειλινά που μ' έχουν γεράσει.

Δε λυπάμαι που είμαι μόνος
και ζω με αναμνήσεις απ' τα περασμένα,
κι αυτή χωρίς εμένα,
μα λυπάμαι αυτή
που τη ζωή της σπατάλησε
μέσα σ' ένα ψέμα.

* * *

ΤΙ ΝΑΣΟΥ ΠΩ—ΤΙ ΝΑ ΜΟΥ ΠΕΙΣ

Τι να σου πω –τι να μου πεις
ήρθε τούτη η στιγμή
έτσι το θέλησες εσύ
ότι κι αν πω, ότι κι αν πεις
θα είναι λόγια της στιγμής.

Τα λόγια είναι περιττά
σε περιπτώσεις σαν κι αυτές
που όταν γκρεμίζεται το χτες
πες μου, τα λόγια τι τα λες,
αφού εσύ να φύγεις θες;

Άσε λοιπόν τη σιωπή
ότι νομίζει αυτή να πει
και αν δεν τ' ακούσεις, δεν πειράζει
ίσως μια μέρα σου το πει
πάλι ξανά η σιωπή
όταν θα είσαι μόνη.
Τώρα που φεύγεις, μια καρδιά
μέσα στο πέλαγος που λέγεται ζωή
άφησες χωρίς τιμόνι.

* * *

ΤΟΤΕ ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΑΥΤΗ

Όνειρό μου, αλήτη
δεν βαρέθηκες πια
στη ζωή σου να ψάχνεις
για μια αγάπη μεγάλη
για μια αγάπη δική σου.
Η αρχή και το τέλος
να είναι αυτή στη ζωή σου.

Στα παλιά τι γυρίζεις
σε χαλάσματα πες μου
τι προσμένεις να βρεις;
Ξεθωριασμένες εικόνες
πρόσωπα ξεχασμένα
κι ονόματα από χρόνια σβησμένα.

Όνειρό μου, αγάπη,
πληγωμένο σπυργίτη
η ψυχή σου θα βγει
και μια τέτοια αγάπη
στη ζωή που προσμένεις
αφού πρώτα πεθάνεις
τότε θα έρθει αυτή.

* * *

Ο ΑΔΗΣ

Βουβός, κρυφός ο πόνος μου
στα στήθια μου φωλιάζει
πικρή χολή απ' το στόμα μου
στα χείλη μου σταλιάζει.

Αστείρευτο το δάκρυ μου
στα μάτια μου αναβλύζει
κι αργοσαλεύει ο λογισμός
κι η σκέψη φτερουγίζει.

Αχνή περνά η εικόνα σου
στης σκέψης μου το δρόμο
αφήνοντάς μου συντροφιά
τα δάκρυα και τον πόνο.

Σκορπίζοντας τριγύρω μου
μαύρο, βαθύ σκοτάδι
είναι η ζωή μου ένας βραχνάς
κάλιο ποθώ τον Άδη...

* * *

EYXH

Μια ευχή μονάχα έχω,
το Θεό παρακαλώ
η στιγμή αυτή ποτέ της
να μην έλθει το πικρό
αντίο να μου πεις ή να σου πω.

Να είναι μέρα μαύρη
σκοτεινή και παγερή
να βροντά ο ουρανός
και ο ήλιος να χαθεί
και τα σύννεφα να κλαίνε
με την πιο βαριά βροχή
κι ο Θεός να πει στον κόσμο
πως δεν είμαστε μαζί.

Μια ευχή μονάχα έχω
το Θεό παρακαλώ,
στη ζωή όσο θα ζούμε
εμείς οι δυο, ποτέ μας
να μην πούμε το αντίο το πικρό.

* * *

ΣΤΕΡΝΟ ΑΝΤΙΟ

Έρθε η ώρα για να φύγεις
και το στερνό «αντίο» να σου πω.
Πνίγω τα λόγια μες το κλάμα
κι αντίο δεν μπορώ να πω
γιατί η καρδιά φέρνει στα χείλη
πάλι τη λέξη «σ' αγαπώ».

Αυτή τη λέξη «αντίο»
δεν θα μπορέσω να την πω
είναι σαν να ζητάς εμένα
σε δυο κομμάτια να κοπώ.

Πες την εσύ αν έχεις θάρρος
τώρα που είμαι ζωντανός
γιατί προτού να τελειώσεις
θα έχω πεθάνει ο φτωχός.

* * *

ΘΑ ΞΑΝΑΓΑΠΗΘΟΥΜΕ

Μοναχός περπατώ
σαν νυχτερίδα
με συντροφιά την μοναξιά
και καταιγίδα.

Στο γυρισμό σου το
παρελθόν μ' ένα φιλί
εγώ θα σβήσω
κι απ' την αρχή θ' αρχίσω.

Μοναχός περπατώ
σαν νυχτερίδα
τον γυρισμό σου
έχω για ελπίδα
τα όσα κάναμε και είπαμε
να ξεχαστούνε
κι απ' την αρχή
σαν δυο μικρά παιδιά
εμείς να ξαναγαπηθούμε.

* * *

ΝΑ ΄ΧΑ ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Ήθελα να 'χα μια καρδιά
που να μην αγαπάει
να 'ναι στον πόνο αδιάφορη
στις πίκρες να γελάει.

Ήθελα να 'χα μια καρδιά
σκληρή σαν τον γρανίτη
να χαίρεται στη συμφορά
να τραγουδά στη λύπη.

Κι αν ακόμη προδοθεί
στο κλάμα να μη λιώνει
και με την ίδια προδοσία
κι εκείνη να πληρώνει.

* * *

ΜΙΚΡΗ ΜΕΛΑΧΡΙΝΗ

Λίνα, γιατί τα μάτια σου
τα είδα χθες κλαμένα
μαργαριτάρια έσταζαν
για δάκρυ το καθένα.

Με ένα φιλί μου σκούπισα
το πανάγιό σου δάκρυ
που έφευγε σαν κρύσταλλο
απ' του ματιού την άκρη.

Τι να 'ναι αυτό, αγάπη μου,
όπου σε βασανίζει
και τα γλυκά τα μάτια σου
με δάκρια γεμίζει;

Το ξέρεις πόσο σ' αγαπώ
εσύ 'σαι η ζωή μου
ο εαυτός μου είσαι συ
και η αναπνοή μου.

Μες την καρδιά μου είσαι συ
και πάντα κει θε να 'σαι.
πάψε μικρή μελαχρινή
να κλαις και να λυπάσαι.

* * *

ΦΕΡΕ ΜΟΥ ΠΙΣΩ ΤΗ ΧΑΡΑ

Πες μου γιατί μου έφυγες
και μ' άφησες μονάχο
να με χτυπούν οι συμφορές
σαν κύματα στο βράχο.

Πες μου γιατί μου έφυγες
γλυκιά μου αγαπημένη
και την καρδιά μου μ' απονιά
άφησες πληγωμένη.

Φέρε μου πίσω τη χαρά
και διώξε τα σκοτάδια
να ξαναλάμψει η ροδαυγή
με έρωτα και χάρια.

* * *

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ

Η Μαριγούλα, η Μαριγώ
που ζούσε στο χωριό
ταίρι δεν μπορούσε να βρει
και καιγόταν η μαύρη.

Ορεγότανε το Γιάννο
τον μελαχρινό τσοπάνο
που την είχε ξετρελάνει
κάποιο βράδυ μες τη στάνη.

Ήθελε να βρει προστάτη
για φιλιά και για κρεβάτι
και στον ύπνο της τα βράδια
έβλεπε φιλιά και χάνια.

* * *

ΜΕΜΕΤΗΣ

Μεμέτη μου, Μεμέτη μου
χασίκλα και ρεμπέτη μου
από την παπαρούνα
δεν θα σου μείνει φουκαρά
αν κάνεις σάλτο στα νησιά
ούτε μισή μαούνα.

Μακάρι να σας δώσουνε
τουφέκια και κανόνια
μεμέτηδες, κωθώνια
γιατί θα σας τα πάρουμε
θα γίνετε ρεζίλι
και θα γελάσουν με εσάς
οι κότες και οι σκύλοι.

Σαράντα εκατομμύρια
και ποιος σας λογαριάζει
ο Έλληνας στους αριθμούς
ποτέ του δεν δειλιάζει.
Του αρέσει να 'ναι αμέτρητοι
αυτούς που πολεμάει
και πάντοτε νικάει.

* * *

ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕΣ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ

Θυμήσου κάποτε μ' εκλιπαρούσες
κοντά μου για να σε κρατήσω
και μόνη σου ποτέ να μην σ' αφήσω.
Να σ' αγαπώ να σε λατρεύω
και πάντα να 'μαι δίπλα σου
για να σε προστατεύω.

Έτσι όπως τα 'λεγες δεν μπόρεσα
να κάνω αλλιώς παρά να σε πιστέψω
γιατί εκείνη τη βραδιά δεν είχα την καρδιά
μόνη για να σ' αφήσω και να σε
καταστρέψω.

Κάθε κουβέντα που έλεγες
σαν είμαστε μαζί
ήταν για μένα Θεού εντολή.
Μου ζήτησες να σε πιστέψω
κι ότι μου έλεγες ήταν αλήθεια
πόσες φορές δεν μου το υποσχέθηκες
το κάθε θέμα σου από συνήθεια.

Κι από όλα αυτά ένα μονάχα πράγμα
δεν μπόρεσα για να πιστέψω
και το μυαλό σου να μαντέψω
πως ήταν δυνατόν να μου ορκίζεσαι
πως είμαι ο άνθρωπος σου
και ο μοναδικός σου
αφού εσύ ποτέ δεν πίστευες
ούτε στον εαυτό σου.

ΑΝΤΡΑΣ--ΓΕΝΟΒΕΦΑ

Με θέλεις να σε παντρευτώ
να βάλουμε κουλούρα
στην εκκλησιά και με παπά
μ' αυτή σου τη μαλλούρα.

Σου το είπα μια, σου το είπα δυο
μα εσύ δεν παίρνεις πρέφα
να κόψεις τη μαλλούρα σου
που μοιάζεις Γενοβέφα.

Να πας και στον κουρέα σου
να κάνεις κόντρα ξούρα
και έλα να μιλήσουμε
μετά για την κουλούρα.

Ας το κεφάλι μου ήσυχο
και μην το πιπιλίζεις
άντε να βρεις μια χίπισσα
μαζί της να γυρίζεις.

Και βάλτε τα στολίδια σας
τις τσάντες και τις μπότες
για να γελάνε με εσάς
οι σκύλοι και οι κότες.

* * *

ΠΟΥ 'ΝΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΑ ΠΑΛΙΑ

Πού 'ναι τα χρόνια τα παλιά
τα ονειρεμένα χρόνια
που οι γαζίες έμπλεκαν
στου γιασεμιού τα κλώνια
με τις αχτίδες που έστελνε
τα αργυρό φεγγάρι
μέσα στης Πλάκας τα στενά
είχαν περίσσια χάρη.

Μέσα στης νύχτας τη σιωπή
στενάζαν οι κιθάρες
και νιώθανε οι κοπελιές
ερωτικές λαχτάρες.

Και στο κορμί τους πέρναγαν
γλυκές ανατριχίλες
σαν άκουγαν τ' αγόρια τους
πίσω από τις γρίλιες.

Πού 'ναι τα χρόνια τα παλιά
τα ονειρεμένα χρόνια
που στόλιζαν βασιλικά
της Πλάκας τα μπαλκόνια.

* * *

ΒΑΣΙΛΩ

Βασίλω ντερμπεντέρισσα
τσακίστρα και λεβέντισσα
ουρί του παραδείσου.

Για σένανε τη μάνα μου
παράτησα σουλτάνα μου
και έρχομαι μαζί σου.

Τα χρυσαφένια σου μαλλιά
μου έχουν πάρει τη λαλιά
των ποταμιών νεράιδα.

Τέτοιο κορμί λαχταριστό
μάτι αμύγδαλο σκιστό
ποτέ μου δεν ξανάειδα.

Τον κόσμο θα γυρίσουμε
κι όλες θα τις γνωρίσουμε
τις ομορφιές που κρύβει.

Γιατί θα σε 'χω πλάι μου
χαλάλι μου, χαλάλι μου
κορώνα και στολίδι.

* * *

ΜΠΑΜΠΗΣ

Μανιώ δε μου αρέσουνε
αυτά που κάνεις πάλι
θαρρώ αέρα γέμισε
το άδειο σου κεφάλι.

Με τους μαλλιάδες άρχισες
τα πάρε και τα δώσε
κι αν σε τρακάρω πουθενά
θε να γίνει το σώσε.

Και μη θαρρείς στα χέρια σου
ότι είμαι γω μπεγλέρι
γιατί όλο το σινάφι μου
ποιος είναι Μπάμπης ξέρει.

Να μη με πιάσει το τρελό
κι άσκημα θυμώσω
γιατί εσέ και τον μαλλιά
θε να σας τσαλακώσω.

* * *

ΦΕΓΓΑΡΙ ΛΥΠΗΜΕΝΟ

Χαρά της πρώτης μου ζωής
φεγγάρι αγαπημένο
συ δεν πονάς, εγώ πονώ
γιατί ψηλά στον ουρανό
φαίνεσαι λυπημένο.

Εσύ που χρύσωνες τη γη
και μάγευες το κύμα
γιατί μου ρίχνεις φως ωχρό
σαν να φωτάς ένα νεκρό
που κείται στο μνήμα.

Φεγγάρι στο βασίλειό σου
που κατοικούν αγγέλοι
ποιος άγγελός μου κατοικεί
και φίλημα πικρό από κει
η λάμψη σου μου στέλνει.

* * *

EΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ

Είμαστε μαζί
τα λόγια είναι περιττά
και ζούμε την ίδια τη χαρά.

Είμαστε μαζί
σαν δυο μικρά πουλιά
κι ο ουρανός χαμογελά.

Είμαστε μαζί
σου δίνω και σου παίρνω χάρδια
και δεν υπάρχουν για μας
μες τη ζωή σκοτάδια.

Είμαστε μαζί
και κάθε μέρα είναι σα γιορτή
και τραγουδάμε την αγάπη μας αυτή.

Είμαστε μαζί σου μιλώ και μου μιλάς
μέσα απ' τα φυλλοκάρδια
και τη ζωή μας θα περάσουμε
με έρωτα και χάρδια.

* * *

ΔΕΝ ΕΦΥΓΕΣ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ

Αν ήταν δυνατόν
η τελευταία νύχτα μας αυτή
να κράταγε για πάντα.

Και το φεγγάρι τ' αργυρό
να σου ψιθύριζε το σ' αγαπώ
και τ' άστρα να χορεύανε γιρλάντα.

Θεέ μου πάρε με τη νύχτα αυτή
πριν έρθει το πρωί
να μην την δω να φεύγει.

Και ας μου δώσει το στερνό φιλί
σε χείλη παγωμένα
κι έτσι θα είμαι ευτυχής
ότι δεν έφυγε ποτέ από μένα.

* * *

ZΩΗ

Απ' την ημέρα που σε γνώρισα Ζωή
ήσουν πάντα βιαστική
ποτέ δεν κάθισες
έστω για λίγο να τα πούμε

Σ' ένα βράχο ανάσα για να πάρουμε
στον ίσκιο του σήμερα
για να ξεκουραστούμε.

Βιαστική είσαι πάντα Ζωή
κι εγώ τρέχω μαζί σου
να γιατρέψω τον πόνο του σήμερα
χτυποκάρδια και πίκρες
του χθες να ξεχάσω.

Και το αύριο να προσμένω καλύτερο
με ελπίδα πως κάποια μέρα θα 'ρθει
που θα πάψεις να τρέχεις Ζωή
και μια μέρα μαζί σου Ζωή
χαρά ν' απολαύσω.

* * *

ΑΘΩΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ

Στην παριζιάνα Κηφισιά
μεγάλοι και μεγάλες
οι καθώς πρέπει δηλαδή
παίζουνε τις καβάλες.

Ξέρετε πώς το παίζουνε
τ' αθώο παιχνιδάκι
τη φοραδίτσα κάνει μία
κι ο άλλος τ' αλογάκι.

Μη σας παραξοφάινεται
είναι όμορφο παιχνίδι
γιατί πρώτη το δίδαξε
η Εύα με το φίδι.

Διότι τι να έκανε
χωρίς να παιχνιδίσει
θα ήταν έρμος ο Θεός
κι άχρηστη η κτίση.

* * *

ΜΗ ΡΩΤΑΣ ΤΟ ΓΙΑΤΙ

Μη ρωτάς το γιατί
είμαι ακόμα θλιμμένος
και στο όνειρο αυτό
το χαμένο δεμένος
μη ρωτάς το γιατί.

Ήμουν κάποτε εγώ
ο μεγάλος της λάτρης.
Μα σαν έφυγε αυτή
τ' όνειρό μου αυτό
έγινε εφιάλης.
Μη ρωτάς το γιατί.

Ήμουν κάποτε εγώ
ο ένας ο μοναδικός της
μα σαν έφυγε αυτή
τότε έγινα εγώ
ο μεγάλος εχθρός της.
Μη ρωτάς το γιατί.

* * *

ΣΚΙΑ

Μόνος μου πάντα περπατάω
κι αδιαφορώ για τις σκιές
που προσπερνάω
πίσω ποτέ μου δεν κοιτάω
πάντα μπροστά τραβάω.

Αν σε προσπέρασα και δεν
σε γνώρισα
είναι γιατί σκιά πια έχεις γίνει
κι απ' τα παλιά ούτε στις αναμνήσεις
πια δεν έχεις μείνει.

Μόνος μου ήμουνα
κι όταν ήμουνα μαζί σου
και ας σου έδωσα πίσω τη ζωή σου.
Τα τόσα ψέματα κάπου μου έλεγες θυμήσου
κι αν βρήκες τώρα τη συνείδησή σου
μπρος στον καθρέφτη σου στάσου
και σ' όποιον Θεό πιστεύεις εσύ
απολογήσου.

* * *

ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

Στη Μέση την Ανατολή
γίνονται γεγονότα
και οι Μαύροι στο πετρέλαιο
μας άλλαξαν τα φώτα.

Κι είπαν αν δεν βοηθήσουμε
να φάνε τους Εβραίους
όλους εμάς θα κάνουνε
παστούς σαν μπακαλέους.

Αμάν κουζούμ, αμάν γιαβρούμ
κάντε λίγο νισάφι
δώστε στους φίλους σας Ρωμιούς
κι άλλους ας φαν οι τάφοι.

Δώστε το μαύρο το χρυσό
να βγάλουμε χειμώνα
κι εμείς δώρο σας δίνουμε
Αθήνα, Παρθενώνα.

* * *

ΡΗΝΙΩ

Γιατί Ρηνιώ στραβοπατάς
και πας με τους μαλλιάδες
τις κόγξες δεν τις παρατάς
πάλι θέλεις καυγάδες.

Χθες που τα κοπανούσαμε
σου Μπάμπη το κουτούκι
συ πρώτη δεν εφώναξες
πως θέλουνε ματσούκι;

Εσύ Ρηνιώ δε μου 'λεγες
πως είν' όλοι βρωμυλοί;
Ρηνιώ θαρρώ με δούλευες
και με 'τρωγαν οι ψύλλοι.

Λοιπόν σταμάτα ως εδώ
να μην ξαναθυμώσω
κι άντε στο όξαποδώ
να μη σε φασκελώσω.

* * *

ΑΠΟ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Τόσα χρόνια περίμενα
για να 'ρθεις στη ζωή μου
κι όταν ήρθες ενόμισα
πως θα μείνεις μαζί μου
και για πάντα δική μου.

Μα όμως πόσο γελάστηκα
να πιστέψω σε μια τέτοια λατρεία
και πώς ήσουν για μένανε
μια νέα θρησκεία
ενώ εσύ απλώς ήσουνα μια μεγάλη
υποκρισία.

Τώρα όμως που έφυγες
είδα πια την αλήθεια
κι ό,τι τότε μου έλεγες
ήτανε παραμύθια
κι όλα αυτά από συνήθεια.

* * *

Η ΧΡΥΣΩ ΚΙ Ο ΜΑΛΛΙΑΣ

Χρύσω εχτές εις το στενό
μιλούσες με Μαλλιά
και μόλις με κατάλαβες
σου κόπηκε η λαλιά.

Κι αμέσως ρόδα έκοψες
απ' τη γωνιά και 'χάθεις,
γιατί αν σε εσβέρκωνα
ήξερες τι θα πάθεις.

Λοιπόν, τα τσαμαρσίδια σου
άρπατα υπό μάλης
και τράβα (στρίψε) να σε χαίρεται
ο κάθε μακρομάλλης.

Μη νοιάζεσαι για μένανε
θα βρω το γυναικάκι
γιατί στην πορτοφόλα μου
υπάρχει παραδάκι.

Και θα 'μαι σαν μαχαραγιάς
με όλα μου τα σέα
θα 'χω και το χαρέμι μου
και θα περνώ ωραία...

* * *

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΟΥ

Οι αναμνήσεις κι η καρδιά μου
κάτω κάθισαν
και για σένα τραγούδι για να γράψουνε
αποφάσισαν.

Η καρδιά έγραψε τα λόγια
κι οι αναμνήσεις μουσική
κι ο πόνος σαν συνθέτης
τα 'δεσε όλα μαζί.

Το τραγούδι αυτό που 'ναι για σένα
δεν το έγραψα εγώ
η καρδιά έγραψε τα λόγια
κι αν τ' ακούσεις που 'χε πόνο
και τη λύπη του σκεφτείς
πες πως ήτανε τραγούδι
ένα τραγούδι της στιγμής.

* * *

Ο ΧΑΡΟΣ

Η πόρτα χτύπησε διπλά
μες το βαρύ σκοτάδι
μ' έναν ήχο δυνατό
λες κι ήρθε από τον Άδη.

Γυναίκα, άνοιξε για να δεχτείς
το Χάρο με καμάρι
φιλόξενα να του φερθείς
γιατί ήρθε να μας πάρει.

Γέμισε τα ποτήρια μας
φέρε κι ένα δικό σου
απ' το κρασί της λησμονιάς
που πίνεις για το γιο σου.

Απόψε θα γλεντήσουμε
κι ο Χάροντας μαζί
αφού αύριο χαράματα
όλοι μαζί θ' αφήσουμε
ετούτη τη ζωή.

* * *

ΤΡΕΛΑ

Βρε άλλα λες κι άλλα μου κάνεις
και δεν ξέρεις τι ζητάς,
μια φεύγεις – μια μένεις
μ' αγαπάς – δεν μ'. αγαπάς
το κεφάλι σου θα φας.

Την ημέρα λες για νύχτα
και την Δύση Ανατολή
Το τεντώνεις –το τεντώνεις
θα το σπάσεις το σχοινί
κούκλα μου μελαχρινή.

Σ' αγαπώ και σε λατρεύω
μα δεν έχεις πια μυαλά
Στα μονά γω σε γυρεύω
και σε βρίσκω στα ζυγά,
τρελάθηκες ξανά.

* * *

Trifon Tzavalas

The only son of Panayiotis and Sophia Tzavalas, Trifon was born in Athens in 1935.

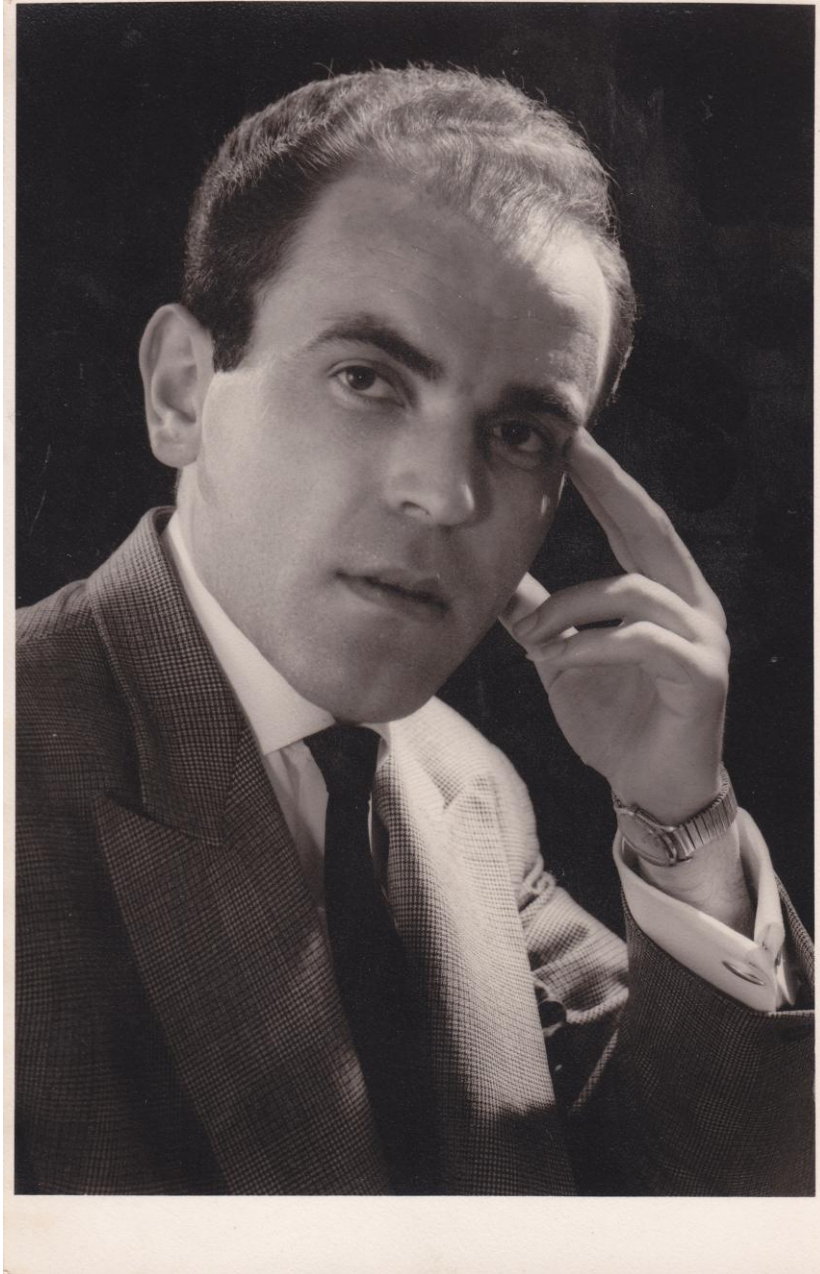
He and his wife Maureen raised one son, Panayiotis, and dote on their three grandchildren: Sophia and the twins Triphon and Talia.

Due to his untimely illness, which to a great extent paralyzed Trifon in 2008, his friend Takis Demopoulos undertook the effort to edit and complete the publication. Zafiris Gourgouliatos assisted with the publication and web presentation. This electronic version of the book is published by the Hellenic University Club of Southern California, a Non-Profit Cultural Organization.

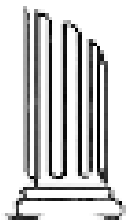
Cover design by Takis Demopoulos.

www.huc.org

Τρύφωνας Π. Τζαβαλάς

A Bouquet of Memories
poems by
Trifon Tzavalas

HELLENIC
UNIVERSITY
CLUB
OF SOUTHERN
CALIFORNIA

ISBN 978-1-938385-17-9

9 781938 385179